STRICT SECRET

Texte care au zguduit lumea

Protocoalele înțelepților Sionului

Există un lucru mai rău decât oamenii răi ! Este ignoranța oamenilor buni!

Informația înseamnă putere!

Ignoranța înseamnă sclavie!

Tainele „Protocoalelor" înțelepților Sionului, în traducerea Virginiei Thomas, conform originalului din limba engleză, cuprinde o antologie de profeții, maxime şi apoftegme teziste, doctrinale. De la apariția acestei cărți, din 1901, aceste „taine" dezvăluite au stârnit o serie de reacții, mai ales din partea evreilor care n-au putut concepe că „protocoalele" au putut fi sustrase din arhiva de la Ierusalim. S-a lansat şi ideea că ar fi o calomnie adusă la adresa lojii masonice evreieşti, că textele sunt contrafăcute şi tendențioase. Aceste aspecte nu ne interesează, aşa cum nici faptul de a stârni cu publicarea cărții de față reacții antisemite. Departe de noi acest gând. Dacă aceste „protocoale" ar fi fost emise de o mişcare conspirativă americană sau italiană, să zicem, le-am fi publicat cu acelaşi dezinteres, incluzându-le în rândul doctrinelor care au îngrozit lumea. De aceea vom reda doar textul „protocoalelor" (aici nefiind incluse procesele verbale), fără comentarii, pentru a nu da o anumită tendință cărții, decât aceea de-a pune la dispoziția cititorului un text mai puțin cunoscut în ultima vreme. Începutul de secol XX a fost pur şi simplu bulversat de publicarea acestor *Taine ale „Protocoalelor" înțelepților Sionului.* Se cunoştea, din ceea ce s-a scurs din lojile masonice, că aceste „protocoale" au profeții mai mult decât satanice, Sioniştii, mişcare secretă a unor înțelepți din Sion, au alcătuit un traseu profetic încă din secolul cinci, înainte de Hristos. Pe timpul lui Pericles, în anul 429 au lansat un traseu, zis al reptilei. Acest traseu a fost cunoscut şi sub domnia lui August, cu puțin timp înainte de naşterea lui Iisus. A fost sesizat sub domnia lui Carol al V-lea al Spaniei, sub cea a lui Ludovic XIV, Berlinul l-a cunoscut încă din 1871, după tratatul de la Versailles,

cunoscut, după cum am spus, multe ediţii la începutul secolului **XX.** Ediţia din 1912 a lui Sergiu Nilus face afirmaţii mai clare asupra prezicerilor înţelepţilor Sionului. Acestea nu sunt altceva decât nişte profeţii, parafraze satanice la profeţiile biblice. Efectele acestor profeţii s-au conjugat la începutul acestui secol, mai ales la formarea „imperiului sovietic", la pregătirea revoluţiei din 1917, când comuniştii ruşi s-au impus. În acest context noi le considerăm „texte care au îngrozit lumea." Cunoaşterea lor în profunzime este necesară pentru a putea evita în viitor punerea în aplicare a vreunei teze cuprinse în cele douăzeci şi patru de capitole ale acestei broşuri pe care o preluăm şi noi, pentru a o antologa pentru dumneavoastră, stimaţi cititori.

CAPITOLUL I

Sumar: Dreptul este în forţă. Libertatea este o idee. Liberalismul. Credinţa. Autonomia. Despotismul capitalului. Duşmanul intern. Mulţimea. Anarhia. Politica şi morala. Dreptul celui mai tare. Puterea evreiască francmasonă este de neînvins. Scopul justifică mijloacele. Mulţimea este oarbă. Alfabetul politic. Discordiile partidelor. Forma de guvern care conduce cel mai bine la scopul vostru este autocraţia. Lichiorurile tari. Clasicismul. Desfrâul. Principiul şi regulile guvernului evreiesc şi francmason. Teroarea. Libertate, Egalitate, Fraternitate. Principiul guvernului dinastic. Privilegiile aristocraţiei creştinilor nimicite. Noua aristocraţie. Calcul psihologic. Abstracţia libertăţii. Amovibilitatea reprezentanţilor poporului.

„Să părăsim orice frazeologie; să studiem fiecare idee prin ea însăşi, să luminăm situaţia prin comparaţii şi deducţii.

Voi formula deci sistemul nostru din punctul vostru de vedere şi din punctul de vedere al creştinilor.

Trebuie remarcat că oamenii care au instincte rele sunt mai numeroşi decât cei cu instincte bune. De aceea se ating cele mai bune rezultate conducând pe oameni prin violenţă şi teroare, nu prin discuţii academice. Fiecare om năzuieşte la putere, sunt puţini care nu sunt dispuşi să jertfească bunurile tuturor pentru a-şi ajunge binele lor propriu.

târziu legii, care nu este decât aceeaşi putere însă mascată. Conchid deci din aceasta că, după legea naturii, dreptul constă în putere.

Libertatea politică este o idee iar nu un fapt. Trebuie să ştii să aplici această idee când este necesar să atragi masele populare în partidul tău prin momeala unei idei, dacă acest partid a formulat scopul de a nimici partidul care este la putere. Această problemă devine uşoară dacă adversarul deține această putere din ideea libertății, din ceea ce se numeşte liberalism, şi dacă sacrifică cât mai puțin din puterea sa pentru această idee. Şi iată unde va apărea triumful teoriei noastre: frânele slăbite ale puterii sunt imediat apucate, în virtutea legii vieții, de alte mâini, pentru că forța oarbă a poporului nu poate rămâne nici o singură zi fără călăuză, şi pentru că noua putere nu face decât să ia locul celei vechi, slăbite prin liberalism.

În zilele noastre puterea aurului a înlocuit puterea guvernelor liberale. A fost un timp când credința guverna. Ideea libertății este irealizabilă, pentru că nimeni nu ştie să se folosească de ea, într-o măsură justă. Ajunge să laşi câtva timp poporul să se guverneze el singur pentru ca această autonomie să se transforme imediat în dezmăț.

Atunci apar dezbinări, care se transformă foarte repede în lupte sociale, în care Statele se consumă şi unde măreția lor se preface în cenuşă.

Fie că statul se istoveşte în propriile sale convulsii sau că certurile sale lăuntrice îl lasă la discreția duşmanilor din afară, el poate fi atunci considerat iremediabil pierdut: el este în puterea noastră. Despotismul capitalului, care este întreg în mâinile noastre, îi apare ca o scândură a naufragiatului de care este obligat, vrând nevrând, să se agațe, de frică să nu se scufunde.

Pe acela pe care sufletul său liberal 1-ar face să socotească aceste raționamente ca imorale 1-aş întreba: dacă orice stat are doi inamici, şi dacă îi este îngăduit să întrebuințeze contra inamicului din afară, fără ca acesta să fie considerat drept imoral, toate mijloacele de luptă, ca, de exemplu, de a nu îi face cunoscut planurile sale de atac sau de apărare, de a-1 surprinde noaptea sau cu forțe superioare; pentru ce aceleaşi măsuri, întrebuințate contra unui inamic mai rău, care ar ruina ordinea socială şi proprietatea, ar fi numite nepermise şi imorale?

Un spirit chibzuit poate spera să conducă mulțimile prin îndemnuri cuminți sau prin convingeri, când calea este deschisă contrazicerii, chiar nelogice, numai să pară seducătoare poporului care înțelege totul în mod superficial?

Oamenii, fie ei din pleava societății sau nu, sunt călăuziți exclusiv numai de micile lor pasiuni, de superstițiile lor, de obiceiurile, de tradițiile şi teoriile lor

cel puțin, superficială; în recunoaşterea sa față de secretele politice, mulțimea ia hotărâri absurde; un fel de anarhie nimiceşte conducerea.

Politica nu are nimic cu morala. Guvernul care se lasă condus de morală nu este politic şi în consecință puterea sa este şubredă. Acela care vrea să domnească trebuie să recurgă la viclenii şi ipocrizii. Marile calități populare, sinceritatea şi onestitatea - sunt vicii în politică, pentru că ele răstoarnă regii de pe tronurile lor mai bine decât inamicul cel mai puternic. Aceste calități trebuie să fie însuşirile regatelor creştine, noi nu trebuie să le luăm deloc drept călăuză.

Scopul nostru este să posedăm puterea. Cuvântul „drepturi" este o idee abstractă pe care nimic nu o justifică. Un asemenea cuvânt înseamnă pur şi simplu aceasta: „Dați-mi ceea ce vreau, ca să pot dovedi prin aceasta că eu sunt mai puternic decât voi." Unde începe dreptul, unde se sfârşeşte?

Într-un stat unde puterea este rău organizată, unde legile şi guvernul au devenit impersonale prin faptul drepturilor fără număr, pe care liberalismul le-a creat, eu văd un nou drept de a mă arunca, prin legea celui mai puternic, asupra tuturor ordinelor şi regulamentelor stabilite şi de a le răsturna; de a pune mâna pe legi, de a reconstrui toate instituțiile şi de a deveni stăpânul acelora care au lăsat în seama noastră drepturile pe care puterea lor le-o dădea, şi care au renunțat de bunăvoie, în mod liberal.

Prin faptul fragilității actuale a tuturor puterilor, puterea noastră va fi mai durabilă ca oricare alta, pentru că ea va fi de neînvins, până în momentul în care va fi atât de bine înrădăcinată, încât nici o viclenie nu ar putea să o mai ruineze...

Din răul trecător pe care suntem nevoiți să-1 spunem acum, se va naşte binele unui guvern de nezdruncinat, care va restabili mersul regulat al mecanismului existenței naționale, tulburată de liberalism. Rezultatul justifică mijloacele. Să ne îndreptăm atențiunea, în proiectele noastre, mai puțin asupra binelui şi a moralei decât asupra necesarului şi utilului.

Avem în fața noastră un plan, în care linia este expusă după regulile strategice, de care nu ne putem îndepărta fără riscul de a vedea distruse lucrările mai multor secole.

Pentru a găsi mijlocul care duce la acest scop, trebuie să ținem seama de laşitatea, de nestatornicia, de inconstanța mulțimii, de incapacitatea de a înțelege şi aprecia condițiile propriei sale vieți şi ale prosperității sale. Trebuie să înțelegem că puterea mulțimii este oarbă, nesăbuită, nu raționează, ascultă în dreapta şi în stânga. Un orb nu poate conduce pe un orb fără să ajungă la prăpastie; la fel

înțeleg nimic din politică, nu pot pretinde s-o călăuzească fără să piardă toată națiunea.

Numai un individ pregătit din copilărie pentru autocrație poate cunoaşte graiul politic şi realitatea politică. Un popor lăsat în voia lui, adică parveniților din mediul lui, se ruinează prin discordiile de partide, pe care le ațâță setea de putere, şi prin dezordinile care nasc din ele. Le este cu putință maselor populare să judece liniştit, fără rivalități interne, să conducă afacerile țării care nu pot fi confundate în interesele personale? Pot ele să se apere contra inamicilor din afară? Este imposibil. Un plan, împărțit în atâtea capete, câte sunt în mulțime, îşi pierde unitatea: el devine de neînțeles şi irealizabil.

Numai un autocrat poate întocmi planuri vaste şi clare, şi poate să dea locul cuvenit tuturor lucrurilor în mecanismul maşinii guvernamentale. Să conchidem deci că un guvern folositor țării şi capabil să-şi ajungă scopul propus trebuie să fie concentrat în mâinile unui singur individ responsabil. Fără despotismul absolut, civilizația nu poate exista; ea nu este opera maselor, dar a călăuzei lor, oricare ar fi ea.

Mulțimea este un barbar care îşi arată barbaria în toate ocaziile, în momentul în care mulțimea ia în mâini libertatea, ea o transformă foarte repede în anarhie, care este cel mai înalt grad de barbarie.

Vedeți acele animale bete de rachiu, îndobitocite de vin, cărora dreptul de a bea fără limită le este dat împreună cu libertatea. Noi nu putem îngădui ca ai noştri să decadă în acest grad... Popoarele creştine sunt abrutizate de băuturile tari; tinerețea lor este abrutizată de studiile clasice şi de orgiile precoce la care i-au împins agenții noştri - învățători, servitori, guvernante - în casele bogate, trimişii noştri în altă parte, femeile noastre în localurile de petrecere ale creştinilor, în numărul acelora din urmă, contez pe cele ce se numesc „femei de lume", imitatoare de bunăvoie ale orgiilor şi ale luxului lor.

Cuvântul nostru de ordine este: forța şi ipocrizia. Singură forța poate triumfa în politică, mai cu seamă dacă ea este ascunsă în talentele necesare oamenilor de stat. Violența trebuie să fie un principiu, viclenia şi ipocrizia o regulă pentru guvernele care nu vor să-şi lase coroana în mâinile slujbaşilor unei noi puteri. Acest rău este singurul mijloc de a ajunge la scopul dorit, binele. De aceea noi nu trebuie să şovăim în fața corupției, a înşelătoriei şi a trădării, ori de câte ori ne poate servi pentru a ne ajunge scopul, în politică trebuie să ştii să iei proprietatea altuia fără ezitare, dacă putem obține în felul acesta supunerea şi puterea.

necesare pentru a întreține această teroare care face ca popoarele să asculte orbeşte. O asprime dreaptă, dar inflexibilă, este cel mai mare factor al forței unui stat, nu este deci numai avantajul nostru, este datoria noastră, pentru a obține victoria, de a rămâne în acest program de violență şi ipocrizie.

O asemenea doctrină bazată pe calcul este tot atât de eficace ca şi mijloacele pe care le întrebuințează. Prin urmare, nu numai prin aceste mijloace, dar şi prin această doctrină a asprimii vom triumfa şi vom supune toate guvernele guvernului nostru suprem.

Va fi de ajuns să se ştie că suntem inflexibili, pentru ca orice nesupunere să înceteze. Noi suntem primii, care, în ceea ce este încă antichitate, am aruncat poporului cuvintele: „Libertate, Egalitate, Fraternitate", cuvinte repetate de atâtea ori după aceea de către papagalii inconştienți, care, atraşi din toate părțile de această momeală, nu s-au folosit de ea decât pentru a distruge prosperitatea lumii, adevărata libertate individuală, altădată atât de bine garantată de înfrânarea mulțimii. Oameni care se credeau inteligenți nu au putut să ghicească înțelesul ascuns al acestor cuvinte, nu au văzut că ele se contrazic, nu au văzut că în natură nu există egalitate, că nu există libertate, că natura însăşi a stabilit inegalitatea spiritelor, a caracterelor şi a inteligentelor, aşa de mult supuse legilor sale; aceşti oameni nu au înțeles că mulțimea este o forță oarbă; că parveniții pe care îi aleg pentru a guverna nu sunt mai puțin orbi în politică decât ei înşişi, că inițiatul chiar dacă e un prost poate guverna, pe câtă vreme mulțimea de inițiați, chiar plini de geniu, nu înțelege nimic din politică. Toate aceste considerații nu au răsărit în cugetul creştinilor; totuşi pe aceasta se *bazează* principiul guvernului dinastic; tatăl transmitea fiului secretele politice, necunoscute în afară de cercul membrilor familiei domnitoare, pentru ca nimeni să nu poată trăda secretul. Mai târziu sensul transmiterii ereditare al adevăratelor principii ale politicii s-a pierdut.

Succesul operei noastre a fost mărit prin aceasta.

Totuşi, în lume, cuvintele Libertate, Egalitate, Fraternitate au pus în rândurile noastre, prin mijlocirea agenților noştri orbi, legiuni întregi de oameni care au purtat cu entuziasm steagurile noastre. Şi totuşi aceste cuvinte erau viermi care rodeau prosperitatea tuturor neevreilor, distrugând peste tot pacea, liniştea, solidaritatea, săpând toate temeliile statelor lor. Veți vedea mai târziu că aceasta a servit triumfului nostru, aceasta ne-a dat, între altele, posibilitatea de a da lovitura cea mai importantă, cu alte cuvinte, a desființa privilegiile, esența însăşi a aristocrației creştinilor, şi unicul mijloc de apărare pe care îl au contra noastră popoarele şi națiunile. Deasupra ruinelor aristocrației naturale şi

am luat drept criteriu al acestei noi aristocrații bogăția, care depinde de noi, şi ştiința, care este condusă de înțelepții noştri.

Triumful nostru a fost încă înlesnit prin faptul că în raporturile noastre cu oamenii de care avem nevoie am ştiut întotdeauna să atingem coardele cele mai simțitoare ale spiritului uman: calculul, lăcomia, nesațul cerințelor materiale ale omului, fiecare din aceste slăbiciuni omeneşti, luată aparte, este capabilă să înăbuşească spiritul de inițiativă, punând voința oamenilor la dispoziția aceluia care le cumpără munca.

Ideea abstractă a libertății a dat posibilitatea de a convinge mulțimile că un guvern nu este altceva decât un girant al proprietarului pământului, adică al poporului, şi, că el se poate schimba cum se schimbă nişte mănuşi vechi.

Amovibilitatea reprezentanților poporului îi punea la dispoziția noastră; ei depindeau de alegerea noastră.

CAPITOLUL II

Sumar: Războaiele economice sunt temelia supremației evreieşti. Administrația vizibilă şi „Consilierii secreți". Succesul doctrinelor distrugătoare. Asimilarea în politică. Rolul presei. Prețul aurului şi valoarea victimelor omeneşti.

Pentru noi este necesar ca războaiele să nu dea, atât cât aceasta este posibil, avantaje teritoriale. Războiul este astfel strămutat pe terenul economic şi națiunile vor vedea forța supremației noastre, şi această situație va pune ambele părți la dispoziția agenților noştri internaționali, care au o mie de ochi, pe care nici un hotar nu-i opreşte.

Atunci drepturile noastre internaționale vor şterge drepturile naționale, în adevăratul sens al cuvântului, şi vor guverna popoarele tot aşa cum dreptul civil al statelor rânduieşte raporturile supuşilor lor între ei.

Administratorii aleşi de noi din public, pe baza înclinațiilor lor slugarnice, nu vor fi indivizi preparați pentru administrația țării. Astfel vor deveni uşor nişte pioni în jocul nostru, în mâinile consilierilor noştri savanți şi geniali, ale specialiştilor noştri, crescuți încă din copilărie în vedere de a administra afacerile lumii întregi. Ştiți că specialiştii noştri au cules învățămintele necesare pentru a administra din planurile noastre politice, din experiențele istoriei, din studiul tuturor evenimentelor de seamă.

Creştinii nu se conduc după practica observațiilor imparțiale scoase din istorie,

speranțe sau din noi petreceri, sau din amintirea petrecerilor de odinioară. Să-i lăsăm să creadă în importanța, pe care le-am inspirat-o, a legilor ştiinței - a teoriilor.

În acest scop noi mărim întruna, prin presa noastră, încrederea lor oarbă în aceste legi. Clasa inteligentă a creştinilor va fi mândră de cunoştințele ei şi, fără să le examineze logic, va pune în acțiune toate datele ştiinței adunate de agenții noştri pentru a conduce spiritele lor în sensul în care ne este nouă necesar.

Să nu socotiți afirmațiile noastre ca fond fără temei; remarcați succesele pe care am ştiut să le creăm unor teorii ca Darwinismul, Marxismul, Nietzscheismul. Pentru noi cel puțin, influența vătămătoare a acestor tendințe trebuie să fie evidentă.

Ne este necesar să ținem seamă de ideile, caracterele şi de tendințele modeme ale popoarelor pentru ca să nu săvârşim greşeli în politică şi în administrația afacerilor. Sistemul nostru, ale cărui părți pot fi rânduite în mod deosebit după popoarele pe care le întâlnim în calea noastră, nu poate avea succes dacă aplicațiunea lui practică nu este întemeiată pe rezultatele trecutului confruntate cu prezentul.

Statele moderne au în mână o mare forță creatoare: presa. Rolul presei este de a arăta cerințele aşa zise indispensabile, de a face să se cunoască plângerile poporului, de a crea nemulțumiți, de a le da glas.

Presa încarnează libertatea cuvântului. Dar statele n-au ştiut să întrebuințeze această putere, şi ea a căzut în mâinile noastre. Prin ea am obținut influență, rămânând noi în umbră, grație ei am strâns în mâinile noastre aurul, cu toate valurile de sânge şi de lacrimi din mijlocul cărora am fost nevoiți să le luăm... însă ne-am răscumpărat, sacrificând pe mulți dintre ai noştri. *Fiecare victimă din rândurile noastre, valorează mii de creştini înaintea lui Dumnezeu.*

CAPITOLUL III

Sumar: Şarpele simbolic şi semnificația lui. Nestabilitatea balanței constituționale. Teroarea în palate. Puterea şi ambiția. Maşinile de vorbit parlamentare, pamfletele. Abuzurile puterii. Sclavia economică. „Adevărul poporului". Acaparatorii şi aristocrația. Armata francmasonilor evrei. Degenerarea creştinilor. Foamea şi dreptul capitalului. Venirea şi încoronarea „stăpânului universal". Scopul fundamental al programelor viitoarelor şcoli populare ale francmasonilor. Secretul ştiinței ordinii sociale. Criză economică generală. Siguranța alor „Noştri": Despotismul francmasonilor şi domnia rațiunii. Pierderea unui călăuzitor. Francmasoneria şi „marea" revoluție franceză. Regele despot este din sânge de Sion. Cauzele invulnerabilității francmasoneriei. Libertatea.

Pot să vă anunț astăzi că suntem aproape de scop. Încă puțin drum, şi cercul *Şarpelui Simbolic* (care reprezintă poporul nostru) va fi închis. Când cercul va fi închis, toate statele Europei vor fi cuprinse ca într-o menghină

Balanța constituțională va fi în curând răsturnată, pentru că noi am falsificat-o în aşa chip încât să nu înceteze de a se apleca într-o parte sau alta până când acul ei va fi uzat. Creştinii credeau că au construit-o destul de solid, ei aşteptau mereu ca talerele balanței să se aşeze în echilibru. Dar persoanele domnitoare - acul - sunt protejate prin reprezentanții lor fără control şi fără răspundere. Această putere ei o datoresc teroarei care domneşte în palate. Persoanele domnitoare nemaiavând trecere pe lângă poporul lor, nu se mai pot înțelege cu el şi nu se mai pot întări contra persoanelor care aspiră la putere. Forța limpede văzătoare a persoanelor domnitoare şi forța oarbă a poporului, dezbinate de noi, au pierdut orice importanță; despărțite, ele sunt tot atât de neputincioase ca şi orbul fără bastonul său.

Pentru a îndemna pe ambițioşi să abuzeze de putere, noi am pus față în față toate forțele, dezvoltând toate înclinațiile lor liberale către independență... Noi am încurajat în scopul acesta orice întreprindere, am înarmat toate partidele, am făcut din putere ținta tuturor ambițiilor. Noi am transformat în arene statele unde se dezvoltă tulburările.

Încă puțin timp şi dezordinile, bancrutele se vor ivi peste tot. Flecarii neobosiți au transformat şedințele parlamentare, adunările administrative în lupte de vorbărie. Jurnalişti îndrăzneți, pamfletari fără ruşine atacă în toate zilele personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregăti în cele din urmă prăbuşirea tuturor instituțiilor şi totul va fi răsturnat sub loviturile mulțimii, devenită nebună.

Popoarele sunt înlănțuite la muncă grea mai tare decât le înlănțuiau sclavia şi iobăgia. Se putea elibera de sclavie şi iobăgie într-un chip sau altul. Se putea face atunci negoț cu sclavii şi iobagii, dar azi ei nu se pot elibera de mizeria lor.

Drepturile pe care noi le-am înscris în constituții sunt fictive pentru mulțime, iar nu reale. Toate aceste pretinse „drepturi ale poporului", nu pot exista decât în gând, ele nu sunt niciodată realizabile. Ce înseamnă oare pentru muncitorul proletar aplecat asupra lucrului său penibil, apăsat de soarta lui, dreptul dat guralivilor de a flecări, dreptul ziariştilor de a scrie tot felul de absurdități şi în acelaşi timp şi lucruri serioase, cât timp proletariatul nu obține alte înlesniri de la constituție decât nenorocitele firimituri pe care i le aruncăm de la masa noastră, în schimbul unui sufragiu favorabil prescripțiilor noastre, complicilor noştri, agenților noştri?

Drepturile republicane pentru muritorul de foame sunt o amară ironie: nevoia unei munci aproape zilnice nu-i permite să se bucure de ele; în schimb ele îi răpesc garanția unui câştig statornic şi sigur, punându-l sub dependența grevelor

Sub conducerea noastră poporul a distrus aristocrația care era protectoarea sa şi doica sa naturală, pe ea, al cărei interes este inseparabil de bunăstarea poporului. Acum când aristocrația este distrusă, el a căzut sub jugul acaparatorilor, al necinstiților îmbogățiți, care îl apasă în mod nemilos.

Noi îi vom apăra ca liberatori de acest jug, când îi vom propune să intre în rândurile acestei armate de socialişti, anarhişti, comunişti, pe care îi susținem totdeauna sub pretext de solidaritate între membrii *francmasoneriei noastre sociale.* Aristocrația, care se bucura deplin de munca lucrătorilor, avea interes ca lucrătorii să fie sătui, sănătoşi şi puternici. Interesul nostru este dimpotrivă ca creştinii să degenereze. Puterea noastră este în foamea cronică, în slăbirea muncitorului, pentru că toate acestea îl supun voinței noastre şi el nu va avea în puterea sa nici forță, nici energie pentru a se împotrivi acestei voințe. Foamea dă capitalului asupra lucrătorului mai multe drepturi decât ar primi aristocrația de la puterea regală şi legală.

Prin mizeria şi ura invidioasă pe care ea o produce, noi manevrăm mulțimile, noi ne servim de mâinile lor pentru a strivi pe aceia care se împotrivesc planurilor noastre.

Când va veni timpul pentru ca suveranul nostru universal să fie încoronat, aceleaşi mâini vor mătura tot ce ar putea să fie o piedică.

Creştinii au pierdut obiceiul să gândească în afara sfaturilor noastre ştiințifice. De aceea ei nu văd nevoia grabnică de a face ceea ce vom face noi când domnia noastră va fi venit, adică *de a preda în şcolile primare singura ştiință adevărată, prima dintre toate ştiințele de ordin social, a vieții umane, a existenței sociale care cere diviziunea muncii şi prin urmare diviziunea oamenilor în clase şi condiții.*

Este nevoie ca fiecare să ştie că nu poate exista egalitate, ca urmare a diferitelor activități cărora fiecare om este sortit; că nu toți pot fi în mod egal responsabili înaintea legii; că, de exemplu, responsabilitatea nu este aceeaşi pentru cel care, prin actele sale, compromite o întreagă clasă, ca pentru cel care nu loveşte decât în onoarea sa. Adevărata ştiință a orânduielii sociale, în secretul căreia nu admitem pe creştini, va arăta tuturora că locul şi munca fiecăruia trebuie să fie diferite, pentru a nu fi un izvor de torturi ca urmare a lipsei de legătură între pregătire şi lucru. Studiind această ştiință, popoarele vor asculta de bunăvoie de puterile şi de orânduiala socială stabilite de ei în stat. Dimpotrivă, în starea actuală a ştiinței, aşa cum am făcut-o noi, poporul, crezând orbeşte în cuvintele tipărite, nutreşte, ca urmare a greşelilor care îi sunt strecurate în ignoranța sa, o dușmănie împotriva tuturor situațiilor lor, pe care le crede deasupra lui, pentru că el nu înțelege importanța fiecărei situații.

Această duşmănie va creşte şi mai mult prin urmările crizei economice, care va sfârşi prin a opri operațiile de bursă şi mersul industriei.

Când prin toate mijloacele ascunse de care dispunem cu ajutorul aurului, care se află în întregime în mâinile noastre, vom fi creat *o criză economică generală, noi vom arunca în stradă mulțimi întregi de lucrători, în mod simultan, în toate țările Europei.*

Aceste mulțimi vor primi cu voluptate să împrăştie sângele acelora pe care îi invidiază din copilăria lor, şi al căror avut ei îl vor putea atunci prăda.

Nu se vor atinge de ai noştri; pentru că nouă ne va fi cunoscut momentul atacului şi noi vom fi luat măsuri de adăpost.

Am afirmat că progresul va supune pe toți creştinii unei domnii a rațiunii. Astfel va fi despotismul nostru; el va şti să calmeze toate agitațiile prin asprimi juste, va şti să stârpească liberalismul din toate instituțiile.

Când poporul a văzut că i se fac în numele libertății atâtea concesii şi bunăvoințI, el şi-a închipuit că este stăpân şi s-a repezit asupra puterii dar s-a împiedicat natural, ca un orb, de nenumărate obstacole: *s-a apucat să-şi caute un conducător; n-a avut ideea să se întoarcă la cel vechi,* şi a depus toate puterile sale la picioarele noastre. Amintiți-vă de revoluția franceză căreia noi i-am dat numele de „cea mare"; secretele pregătirii ei nouă ne sunt bine cunoscute, pentru că ea a fost în întregime opera mâinilor noastre.

De atunci, noi ducem poporul dintr-o dezamăgire în alta, pentru ca el să renunțe chiar şi la noi, în folosul *regelui-despot din sângele de Sion, pe care noi îl pregătim pentru omenire.*

În momentul de față suntem invulnerabili ca forță internațională, căci, atunci când suntem atacați într-un stat, suntem apărați în celelalte. Laşitatea nemărginită a popoarelor creştine care se târăsc în fața forței, care sunt neîndurătoare pentru slăbiciuni şi greşeli, dar indulgente față de crime, care nu vor suporta contradicțiile libertății, care sunt răbdătoare până la martiriu în fața violenței unui despotism îndrăzneț, iată elementele care favorizează independența noastră. Poporul suferă şi rabdă de la primii miniştri actuali abuzuri din care, pentru cel mai mic, ar fi tăiat capul a douăzeci de regi.

Cum să explicăm un astfel de fenomen, o astfel de neconsecvență a maselor populare în fața evenimentelor care par de aceeaşi natură?

Acest fenomen se explică prin faptul că dictatorii săi - primi-miniştrii - pun să se spună încet de tot poporului prin agenții lor că dacă ei pricinuiesc vreo pagubă

solidaritatea, drepturi egale pentru toți. Fireşte, nu li se spune că această unitate nu trebuie să se facă decât sub autoritatea noastră.

Şi iată poporul, care condamnă pe cei sinceri şi aprobă pe cei vinovați, convingându-se din ce în ce că poate face tot ce-i place, în aceste condiții, poporul distruge orice stabilitate şi creează dezordine la fiecare pas.

Cuvântul „Libertate" pune societățile umane în luptă împotriva oricăror forțe, împotriva oricărei puteri, chiar împotriva aceleia a lui Dumnezeu şi a naturii. Iată de ce, la venirea noastră, noi trebuie să excludem acest cuvânt din vocabularul uman, el fiind principiul brutalității care schimbă mulțimile în fiare sălbatice. Este adevărat că aceste animale adorm de fiecare dată după ce s-au adăpat de sânge şi că atunci este uşor să le înlănțuieşti. Dar dacă nu li se dă sânge, ele nu dorm şi luptă.

CAPITOLUL IV

Sumar: Diferitele stadii ale unei Republici. Francmasoneria exterioară. Libertatea şi credința. Concurența internațională a comerțului şi industriei. Rolul speculației. Cultul aurului.

Orice republică trece prin diferite stadii.

Întâia cuprinde primele zile de nebunie ale unui orb care se aruncă la dreapta şi la stânga. A doua este aceea a demagogiei, din care naşte anarhia, pe urmă vine neapărat despotismul: nu un despotism legal şi declarat şi deci responsabil, ci un despotism invizibil şi necunoscut, şi cu toate acestea de simțit; despotism exercitat de o organizație secretă care lucrează cu atât mai puțin scrupul cu cât ea lucrează prin mijlocirea a diferiți agenți, a căror schimbare nu numai că nu-i strică, dar o susține scutind-o să-şi cheltuiască resursele pentru a recompensa servicii lungi.

Cine ar putea răsturna o forță invizibilă?

Căci astfel este puterea noastră. *Francmasoneria exterioară* nu serveşte decât pentru a acoperi intențiile noastre; planul de acțiune al acestei forțe, locul reşedinței sale chiar vor rămâne totdeauna necunoscute poporului.

Libertatea ea însăşi ar putea fi inofensivă şi ar putea exista în stat fără a vătăma prosperității popoarelor, dacă ea s-ar sprijini pe principiile credinței în Dumnezeu, ale înfrățirii omeneşti, în afara ideii de egalitate, idee care e contrazisă de legile creației însăşi, care au stabilit subordonarea. Cu o asemenea credință poporul s-ar lăsa condus de tutela parohiilor şi ar păşi umil şi liniştit

socoteli şi nevoi materiale. Pentru ca cugetele spiritelor creştine să nu aibă timpul să gândească şi să observe, trebuie să le distragem cu ajutorul industriei şi comerțului, în acest fel, toate națiunile vor căuta avantajele lor şi, luptând fiecare pentru foloasele lor proprii, nu vor observa pe duşmanul lor comun. Dar pentru ca libertatea să poată astfel să dezbine complet societatea creştinilor, trebuie să facem din speculație baza industriei; astfel, niciuna din bogățiile pe care industria le va scoate din pământ nu va rămâne în mâna industriaşilor, ci toate se vor duce în speculații, adică vor cădea în casele noastre.

Lupta aprigă pentru supremație, ciocnirile vieții economice vor crea şi au şi creat societăți dezamăgite, reci şi fără inimă. Aceste societăți vor avea o absolută scârbă pentru politica superioară şi pentru religie. Singura lor călăuză va fi calculul, adică aurul, pentru care ele vor avea un adevărat cult din cauza bunurilor -materiale pe care el li le poate procura. Atunci clasele joase ale creştinilor ne vor urma în lupta noastră contra clasei inteligente a creştinilor la putere, concurenții noştri, nu pentru a face bine, nici chiar pentru a dobândi bogăția, ci numai din ură împotriva privilegiaților.

CAPITOLUL V

Sumar: Crearea unei puternice centralizări a Guvernului. Mijloacele de a-şi însuşi puterea francmasoneriei. De ce statele nu se pot înțelege. „Prealegerea" evreilor. Aurul este motorul mecanismelor în state. Monopolurile în comerț şi industrie. Importanța criticii. Instituțiile aşa „cum se văd". Oboseli cauzate de cuvântări. Cum să se pună stăpânire pe opinia publică? Importanța inițiativei particulare. Guvernul suprem.

Ce formă de administrație se poate da societăților în care corupția a pătruns peste tot, în care nu se ajunge la bogăție decât prin acele surprize îndemânatice care sunt pe jumătate pungăşii; în care domneşte dezmățul apucăturilor; în care moralitatea nu se susține decât cu pedepse şi cu legi aspre, şi nu cu principii primite de bunăvoie, în care sentimentele de Patrie şi de Religie sunt înăbuşite de credințe cosmopolite? Ce formă de guvernământ să dai acestor societăți, dacă nu forma despotică pe care o voi descrie mai jos?

Noi vom regula în mod mecanic acțiunile vieții politice a supuşilor noştri prin legi noi. Aceste legi vor restrânge una câte una toate îngăduințele şi prea marile libertăți, care au fost acordate de către creştini, şi domnia noastră se va semnala printr-un despotism aşa de măreț, că va fi în stare, în orice timp şi în orice loc, să facă să tacă pe creştinii care vor vrea să ne facă opoziție şi care vor fi nemulțumiți.

Ni se va spune că despotismul despre care vorbesc nu se potriveşte cu

Când poporul socotea persoanele domnitoare ca fiind o emanație pură a Voinței Divine, el se supunea fără murmur absolutismului regilor, dar din ziua în care noi i-am sugerat ideea propriilor sale drepturi, el a considerat persoanele domnitoare ca pe nişte simpli muritori.

Ungerea Divină a pierit de pe capul regilor, fiindcă i-am luat credința în Dumnezeu; autoritatea a trecut în stradă, adică într-un loc de proprietate publică şi noi ne-am însuşit-o.

Mai mult, arta de a conduce masele şi indivizii cu ajutorul unei teorii şi unei frazeologii combinate în mod meşteşugit, prin reglementările vieții sociale şi prin orice fel de alte mijloace ingenioase, din care creştinii nu înțeleg nimic, face, de asemenea, parte din geniul nostru administrativ, crescut în analiză, în observație, în asemenea delicateți de concepție în care noi nu avem rivali, tot aşa cum nu avem când e vorba să concepem planuri de acțiune politică şi de solidaritate. Numai iezuiții ar putea să ne egaleze în această privință, însă noi i-am putut discredita în ochii mulțimii stupide, pentru că ei formau o organizație vizibilă, pe când noi înşine stăteam în umbră cu organizația noastră secretă. De altfel, ce-i pasă lumii de stăpânul pe care îl va avea?

Ce o interesează dacă el va fi şeful catolicismului sau despotul nostru din sângele Sionului? Dar pentru noi, care suntem poporul ales, întrebarea este departe de a fi indiferentă.

O coaliție universală a creştinilor ar putea să ne domine pentru câtva timp, dar noi suntem garantați contra acestui pericol prin adâncile pricini de discordie care nu mai pot fi smulse din inima lor. Noi am opus pe unele altora, calculele individuale şi naționale ale creştinilor, urile lor religioase şi etnice, pe care le-am cultivat de douăzeci de secole. Din pricina aceasta nici un guvern nu va găsi ajutor în nici o parte; fiecare va crede că o înțelegere împotriva noastră e defavorabilă propriilor sale interese. Noi suntem prea puternici, să se țină seamă de noi. Puterile nu pot hotărî acum acordul cel mai neînsemnat fără ca noi să luăm parte.

Per me reges regnant - „prin mine domnesc regii”. Profeții noştri ne-au spus că noi suntem aleşi de Dumnezeu pentru a stăpâni pământul întreg. Dumnezeu ne-a dat geniul pentru ca noi să putem ajunge la dezlegarea acestei probleme. De ar fi un geniu în tabăra opusă, el ar putea lupta împotriva noastră, dar noul venit nu valorează cât vechiul locuitor; lupta între noi ar fi fără milă, astfel cum lumea nu a mai văzut. Şi apoi aceşti oameni de geniu ar veni prea târziu. Toate şuruburile mecanismului guvernamental depind de un motor care este în mâinile noastre, şi acest motor este aurul. Ştiința economiei politice inventată de înțelepții

Capitalul, pentru a avea mâinile libere, trebuie să obțină monopolul industriei şi comerțului; este tocmai lucrul pe care e gata să-1 realizeze o mână invizibilă, în toate părțile lumii.

Această libertate va da putere politică industriaşilor, poporul le va fi supus lor. Interesează mai mult în zilele noastre să dezarmăm popoarele decât să le ducem la război, interesează mai mult să servim pasiuni aprinse, în folosul nostru, decât să le calmăm, interesează mai mult să ne însuşim idei de ale altora şi să le comentăm, decât să le alungăm.

Problema capitală a guvernului nostru este de a slăbi spiritul public prin critică; de a face popoarele să piardă obiceiul de a gândi, căci gândirea creează opoziția, de a împinge forțele spiritului în zadarnice hărțuieli de vorbărie.

De când lumea, popoarele, ca şi simplii indivizi, au luat vorbele drept fapte, căci ele se mulțumesc cu *aparența lucrurilor,* şi rar îşi dau osteneala să observe dacă realizarea a urmat promisiunilor care privesc viața socială. Pentru aceasta instituțiile noastre vor avea o fațadă frumoasă, care va demonstra în mod elocvent binefacerile lor în ceea ce priveşte progresul.

Noi ne însuşim fizionomia partidelor, a tuturor tendințelor, şi le vom preda *oratorilor noştri care vor vorbi atât de mult, încât lumea va obosi ascultându-i.*

Pentru a pune mâna pe opinia publică, trebuie să o punem în încurcătură exprimând diferite părți şi mult timp atâtea opinii contradictorii încât creştinii vor sfârşi prin a se pierde în labirintul lor şi prin a înțelege că e mult mai bine să nu ai nici o opinie în politic. Acestea sunt chestiuni pe care societatea nu e nevoie să le cunoască.

Nu îi e dat să le cunoască decât celui care conduce. Acesta e primul secret.

Al doilea secret, trebuincios pentru a guverna cu succes, constă în a înmulți în aşa fel defectele poporului, obiceiurile, pasiunile, regulile vieții în comun, încât nimeni să nu se mai înțeleagă unii cu alții.

Această tactică va mai avea încă drept efect pe acela că va arunca discordia în toate părțile, va dezbina toate forțele colective, care nu vor încă să se supună nouă; ea va descuraja orice inițiativă personală, chiar genială, şi va fi mai puternică decât milioanele de oameni între care noi am semănat discordia. Trebuie să conducem educația societăților creştine în aşa fel încât mâinile lor să cadă într-o neputință disperată înaintea fiecărei afaceri care va cere inițiativă.

Sforțarea care se exercită sub regimul libertății fără limite este neputincioasă, pentru că se izbeste de sforțările libere ale altuia.

a cărei alcătuire va fi în aşa chip încât va putea, fără să le sfărâme, să înglobeze forțele tuturor statelor din lume şi să formeze Guvernul Suprem.

În locul guvernelor actuale vom pune o sperietoare care se va numi Administrația Guvernului Suprem. Mâinile sale vor fi întinse în toate părțile ca nişte cleşti, şi organizația sa va fi aşa de colosală încât toate popoarele nu vor putea să nu-i fie supuse.

CAPITOLUL *VI*

Sumar: Monopolurile; averile creştinilor depind de aceste monopoluri. Aristocrația lipsită de bogăția funciară. Comerțul, industria şi speculația. Luxul. Ridicarea salariului şi scumpirea obiectelor de primă necesitate. Anarhia şi beția, înțelesul secret al propagandei teoriilor economice.

Foarte curând vom institui enorme monopoluri, rezervoare de bogății colosale, de care avuțiile chiar mari ale creştinilor vor depinde, astfel că vor fi înghițite în ele, ca şi creditul statelor a doua zi după o catastrofa politică...

Domnilor economişti, aici prezenți, aveți în vedere importanța acestei combinații!

Trebuie să dezvoltăm prin toate mijloacele posibile importanța Guvernului nostru suprem, înfățişându-1 ca protectorul şi răsplătitorul tuturor acelora care se supun lui de bunăvoie.

Aristocrația creştinilor, considerată ca forță politică, a dispărut, nu mai avem de ce să ținem seama de ea; dar ca proprietar de bunuri teritoriale, ea poate să ne vatăme în măsura în care veniturile ei pot fi independente. Trebuie deci ca negreşit ea să fie deposedată de pământurile sale. Cel mai bun mijloc pentru aceasta este de a mări impozitele asupra proprietății funciare, pentru a îndatora pământul. Aceste măsuri vor reține proprietatea funciară într-o stare de supunere absolută.

Aristocrații creştini neştiind, din tată în fiu, să se mulțumească cu puțin, vor fi repede minați.

În acelaşi timp trebuie protejat comerțul şi industria, în mod puternic, şi mai cu seamă speculația, al cărei rol serveşte de contragreutate industriei; fără speculație, industria ar înmulți capitalurile particulare, ar îmbunătăți agricultura, liberând pământul de datoriile create de împrumuturile băncilor funciare. Trebuie ca industria să-i ia pământului fructul muncii, ca şi capitalului, pentru ca prin speculație ea să ne dea averea lumii întregi Aruncați, prin acest fapt chiar, în rândurile proletarilor, toți creştinii se vor înclina în fața noastră pentru a avea numai dreptul de a exista.

un folos lucrătorilor, căci vom face să se nască în acelaşi timp o scumpire a obiectelor de primă necesitate, datorită, vom spune noi, decăderii agriculturii şi decăderii creşterii animalelor; mai mult, vom săpa cu dibăcie şi adânc izvoarele producției, obişnuind pe lucrători cu anarhia şi cu băuturile spirtoase, şi totodată luând măsurile posibile pentru a exila de pe proprietățile funciare pe creştinii inteligenți.

Pentru a face ca situația să nu fie văzută, mai înainte de momentul cuvenit, sub adevărata ei lumină, vom ascunde adevăratele noastre planuri în dosul unei pretinse dorințe de a servi clasele lucrătoare şi de a propaga principii economice pe care le expunem astăzi.

CAPITOLUL VII

Sumar: Pentru ce trebuie sporite armamentele. Fermentații, discordii, duşmănii în lumea întreagă. Constrângerea opoziției „creştinilor" prin războiul general. Presa şi opinia publică. Tunurile americane, japoneze şi chineze.

Sporirea armamentelor şi a personalului poliției este un adaos necesar al planului pe care 1-am expus. Trebuie să nu mai fie, în toate statele, în afară de noi, decât mase de proletari, câțiva milionari care să ne fie devotați, polițiştii şi soldații.

În toată Europa ca şi în toate celelalte continente, trebuie să provocăm agitația, discordia şi ura. Câştigul este dublu. De o parte noi prin aceasta ținem în respect toate țările, care vor şti că vom putea, după dorința noastră, să provocăm dezordinea sau să restabilim ordinea: toate aceste țări vor fi astfel obişnuite să ne considere ca o povară trebuincioasă, în al doilea rând, intrigile noastre vor încurca toate firele pe care le vom fi întins în cabinetele statului şi aceasta cu ajutorul politicii, a contractelor economice, a angajamentelor financiare. Pentru a ne atinge scopul, va trebui să dăm dovadă de o mare isteține în cursul convorbirilor şi al negocierilor: dar în ceea ce se cheamă „limba oficială" vom urma o tactică opusă şi vom părea oneşti şi concilianți. Astfel, popoarele şi guvernele creştinilor pe care noi i-am obişnuit să nu privească decât fața lucrurilor pe care noi li le înfățişăm ne vor socoti, încă o dată, drept binefăcătorii şi salvatorii genului uman. La fiecare opoziție, va trebui să fim în stare de a face să ni se declare război de către vecinii țării care ar îndrăzni să ni se împotrivească; şi dacă aceşti vecini ei înşişi s-ar gândi să se unească împotriva noastră, trebuie să-i respingem printr-un război general.

Cea mai sigură cale a succesului, în politică, este secretul întreprinderilor sale: cuvântul diplomatului nu trebuie să se potrivească cu faptele sale.

publică ne va ajuta la aceasta, această opinie publică pe care „marea putere”, presa, a pus-o deja în mod secret în mâinile noastre.

În adevăr, cu puține excepții, pe care este inutil să le enumerăm, presa este de pe acum în întregime sub stăpânirea noastră.

Într-un cuvânt, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere a guvernelor creştine, din Europa, noi vom face pe fiecare în parte să vadă puterea noastră prin atentate, adică prin teroare; tuturor, dacă toate s-ar revolta contra noastră, le vom răspunde cu tunurile americane, chineze şi japoneze.

CAPITOLUL VIII

Sumar: Întrebuințarea echivocă a dreptului juridic. Colaboratorii regimului francmason. Şcoli particulare, educație superioară cu totul particulară. Economişti şi milionari. Cui trebuie încredințate posturile de răspundere în Guvern?

Trebuie să ne însuşim toate instrumentele pe care adversarii noştri ar putea să le întrebuințeze împotriva noastră. Va trebui să găsim în subtilitățile şi finețile limbii juridice o justificare pentru cazurile pe care va trebui să pronunțăm sentințe care ar putea părea îndrăznețe şi nedrepte, căci interesează ca aceste sentințe să se exprime în termeni care să aibă aerul de a fi maxime morale foarte înalte, având totuşi un caracter legal.

Regimul nostru trebuie să se înconjoare de toate forțele civilizației, în mijlocul cărora va trebui să lucreze. Se va înconjura de publicişti, de jurisconsulți experimentați, de administratori, de diplomați, în sfârşit de oameni pregătiți printr-o educație superioară specială în şcoli speciale. Aceşti oameni vor cunoaşte toate limbajurile, formate din litere şi cuvinte politice, vor avea cunoştință de toate dedesubturile firii omeneşti, de toate coardele sale sensibile, pe care ei vor trebui să ştie să cânte.

Aceste coarde sunt înfățişarea spiritului creştinilor, tendințele lor, defectele lor, viciile şi calitățile lor, particularitățile lor de clase şi de situații. Este bine înțeles că aceşti colaboratori ai geniului guvernului nostru nu vor fi luați dintre creştini, care sunt obişnuiți să-şi facă munca administrativă fără să se îngrijească de utilitatea ei. Administratorii creştinilor semnează hârtiile fără a le citi; ei servesc din interes sau din ambiție.

Vom înconjura guvernul nostru de o lume întreagă de economişti.

Iată pentru ce ştiințele economice sunt cele mai importante care trebuie să fie predate evreilor. Vom fi înconjurați de o pleiadă de bancheri, industriaşi, de capitalişti şi mai ales de milionari, pentru că în definitiv totul se va decide prin cifre.

Un anumit timp, până în momentul când vom putea fără primejdie să încredințăm posturile responsabile ale statelor noastre fraților noştri evrei, vom încredința aceste posturi unor indivizi al căror trecut şi caracter să fie astfel încât să existe o prăpastie între ei şi popor, unor oameni care, în caz de nesupunere la ordinele noastre, nu vor putea să aştepte altceva decât condamnarea sau exilul, pentru ca să ne apere interesele până la ultima lor suflare.

CAPITOLUL IX

forța „oarbă” a regatelor creştine, împărtăşirea puterii cu poporul. Arbitrariul liberal. Uzurparea instrucțiunii şi a educației. Interpretarea legilor. Metropolitanele.

Aplicând principiile noastre, să băgați de seamă caracterul poporului în mijlocul căruia vă veți găsi şi veți lucra; o aplicație generală, uniformă a acestor principii înainte ca noi să fi refăcut educația poporului nu poate avea succes. Dar aplicându-le cu prudență, veți vedea că nu vor trece zece ani fără ca şi caracterul cel mai încăpățânat să nu fie schimbat, şi fără să nu numărăm un popor în plus în stăpânirea voastră.

Când domnia noastră va veni, vom înlocui cuvântul nostru de ordine liberal - „Libertate, Egalitate, Fraternitate” - nu printr-un alt cuvânt de ordine, ci prin aceleaşi cuvinte readuse la rangul lor de idee; vom zice „dreptul la libertate, datoria egalității, idealul fraternității...” Vom apuca taurul de coarne.

De fapt noi am distrus de pe acum toate guvernele afară de al nostru, cu toate că multe din acele guverne există încă *în drept,* în zilele noastre dacă vreun stat ridică protestări contra noastră, căci antisemitismul lor ne este necesar pentru a guverna pe micii noştri frați. Nu, vă voi explica acest lucru acest lucru mai limpede, deoarece subiectul a mai fost tratat mai mult decât odată în convorbirile noastre.

În realitate nu mai sunt piedici înaintea noastră. Guvernul nostru Suprem este în condiții extra-legale, despre care este convenit să fie denumite cu un cuvânt

tare şi energic: dictatura. Pot spune în conştiință că noi suntem actualmente legislatori; noi dăm sentințele justiției, noi condamnăm la moarte şi noi grațiem, noi suntem ca şeful tuturor trupelor noastre, călări pe calul generalului prin comandant. Vom guverna cu energie, pentru că avem în mâini rămăşițele unui partid altădată puternic, astăzi supus prin noi. Noi ținem în mâinile noastre ambiții fără măsură, lăcomii arzătoare, răzbunări nemiloase, uri răzbunătoare.

De la noi vine teroarea care cuprinde totul. Noi avem în serviciul nostru oameni de toate opiniile, de toate doctrinele; restauratori de monarhie, demagogi, socialişti, comunişti şi tot soiul de utopişti: noi am înhămat toată lumea la lucru: fiecare sapă de partea sa ultimele rămăşițe ale puterii, se căzneşte să răstoarne tot ceea ce se mai ține încă în picioare. Toate statele suferă de aceste uneltiri, ele cer liniştea, sunt gata să sacrifice *totul pentru pace; dar noi nu le vom da pacea până nu vor recunoaşte deschis şi cu umilință Guvernul nostru Suprem.*

Poporul a început să strige că este necesar să se rezolve chestiunea socială pe calea unei înțelegeri internaționale, împărțirea poporului în partide i-a pus pe toți

Am putea să ne temem de alianța puterii inteligente a persoanelor domnitoare cu puterea oarbă a poporului, dar am luat toate măsurile posibile împotriva unei astfel de eventualități: între aceste două puteri am ridicat un zid, adică o teroare reciprocă, în felul acesta puterea oarbă a poporului rămâne propteaua noastră şi vom fi singurii care o vom conduce; cu siguranță vom şti să o îndrumăm spre ținta noastră.

În scop ca nu cumva mâna orbului să poată respinge conducerea noastră, trebuie din când în când să fim în legătură directă cu el, dacă nu personal, cel puțin prin frații noştri cei mai credincioşi. Când vom fi o putere recunoscută, vom vorbi noi înşine cu poporul pe piețele publice şi îl vom instrui în chestiunile politice, în sensul în care ne va fi necesar.

Cum să verificăm ceea ce se predă în şcolile de la sate? Ceea ce va spune trimisul guvernului sau însăşi persoana domnitoare nu se poate să nu fie cunoscut imediat în tot statul, pentru că acestea vor fi repede răspândite prin vocea poporului. Pentru a nu distruge înainte de timp instituțiile creştine, ne-am atins de ele cu o mână dibace, am luat în mâinile noastre şuruburile mecanismului lor. Aceste şuruburi erau aranjate într-o ordine strânsă, dar justă; noi le-am înlocuit printr-un arbitrariu dezordonat. Ne-am atins de jurisdicție, de alegeri, de presă, de libertatea individuală, *şi mai ales de instrucție şi de educație, care sunt pietrele unghiulare ale existenței libere.*

Noi am mistificat, am năucit şi am corupt tineretul creştin printr-o educație întemeiată pe principii şi teorii pe care le ştim ca false, dar care sunt inspirate de noi.

Peste legile existente, fără să le schimbăm în mod esențial, ci numai desfigurându-le prin interpretări contradictorii, am obținut rezultate uimitoare. Aceste rezultate s-au manifestat mai întâi prin faptul că comentariile au mascat legea şi că pe urmă ele le-au ascuns complet în ochii guvernelor incapabile de a se recunoaşte într-o legislație atât de încurcată.

De aici teoria tribunalului conştiinței. Spuneți că se vor ridica înarmați împotriva noastră, dacă se bagă de seamă prea devreme despre ce este vorba. Noi însă avem pentru acest caz, în țările din Occident, o manevră atât de grozavă încât sufletele cele mai curajoase vor tremura: în acel moment metropolitanele vor fi stabilite în toate capitalele, şi le vom arunca în aer cu toate organizațiile şi cu toate documentele țărilor.

CAPITOLUL X

şi funcţiile lor. Otrava liberalismului. Constituţia este şcoala neînţelegerilor de partide. Era republicană. Preşedinţii sunt creaturi ale francmasoneriei. Responsabilitatea preşedinţilor. „Panama”. Rolul camerei deputaţilor şi al preşedintelui. Francmasoneria este o forţă legislativă. Noua constituţie republicană. Trecerea la „autocraţia” francmasonică. Momentul proclamării „regelui universal”. Inocularea de boli şi alte fapte rele ale francmasoneriei.

Încep astăzi prin a repeta ceea ce am mai spus şi vă rog să vă reamintiţi că guvernele şi popoarele nu văd decât aparenţa lucrurilor. Şi cum ar descurca ele înţelesul lor intim, când reprezentanţii lor se gândesc înainte de toate să petreacă? Este de mare importanţă pentru politica noastră să cunoaştem acest amănunt: el ne va ajuta când vom trece la discuţia împărţirii puterii, asupra libertăţii conştiinţei, a dreptului de asociere, a egalităţii în faţa legii, a inviolabilităţii, a locuinţei, a impozitului, a puterii retrospective a legilor. Toate aceste chestiuni sunt de aşa fel, încât nu trebuie niciodată să ne atingem de ele direct şi pe faţă înaintea poporului, în cazul când va fi necesar să le atingem, nu vor trebui enumerate, ci vom declara în bloc că principiile dreptului modern sunt recunoscute de noi. Importanţa acestei reticenţe consistă în a exclude din el un lucru sau altul, fără să se bage de seamă, pe când dacă le-am enumera, ar trebui să le acceptăm fără rezervă.

Poporul are o dragoste deosebită şi o mare stimă pentru geniile politice şi la toate actele de violenţă răspunde prin cuvintele: „Este un ticălos, un mare ticălos, dar ce şmecher este!... este o învârteală, dar ce bine este aranjată, ce îndrăzneţ!...”

Socotim să atragem toate naţiunile la edificarea unui nou edificiu de bază, al cărui plan 1-am proiectat. Iată de ce ne trebuie înainte de toate să facem provizii din această îndrăzneală şi din această putere a inteligenţei care, în persoana actorilor noştri, vor sfărâma toate piedicile în calea noastră. Când vom fi dat lovitura noastră de stat, vom spune poporului: „Totul mergea grozav de prost, toţi au suferit mai mult decât puteau răbda. Noi nimicim cauzele suferinţelor voastre, naţionalităţile, frontierele, felurimea monedelor. Bineînţeles sunteţi liberi să ne juraţi credinţă, dar nu puteţi să faceţi acest lucru pe bună dreptate, dacă 1-aţi face înainte de a proba ceea ce vă dăm noi?...”

Atunci ei ne vor slăvi şi ne vor purta în triumf într-un unanim entuziasm de speranţe. Sufragiul universal, din care am făcut instrumentul ridicării noastre, şi cu care am deprins până şi pe făpturile cele mai de jos care fac parte din membrii umanităţii prin reuniri de grupuri şi asociaţii, îşi va juca rolul o ultimă dată pentru a exprima unanima dorinţă a umanităţii de a ne cunoaşte mai de aproape înainte de a ne judeca.

De aceea trebuie să aducem pe toată lumea la sufragiul universal, fără deosebire de clase, şi de cens electoral, pentru a stabili absolutismul majorităţii

individualitățile cărora mulțimea condusă de noi nu le va permite nici să se remarce şi nici să vorbească: mulțimea este obişnuită să ne asculte numai pe noi care îi plătim supunerea şi atenția.

Astfel vom face din popor o forță atât de oarbă încât el nu va fi nicăieri în stare de a se mişca fără a fi condus de agenți pe care îi vom avea în locul şefilor săi. Se va supune acestui regim, pentru că va şti că de aceşti şefi depind lefurile, darurile gratuite şi tot felul de bunuri.

Un plan de conducere trebuie să iasă complet gata dintr-un singur cap, pentru că ar fi incoerent dacă mai multe inteligențe şi-ar împărți lucrul pentru a-1 stabili. De aceea, putem noi să cunoaştem un plan de activitate, dar nu trebuie să-1 discutăm, pentru a nu-i distruge caracterul genial, legătura părților între ele, forța practică şi semnificația secretă a fiecărui punct.

Sufragiul universal poate să-1 discute şi să-1 modifice, el va păstra urma tuturor concepțiilor false ale inteligențelor care nu au pătruns adâncimea şi legătura planurilor. Trebuie ca planurile noastre să fie puternice şi bine concepute. Iată de ce nu trebuie să aruncăm lucrul genial al şefului nostru la picioarele mulțimii, şi nici măcar să-1 încredințăm unei societăti restrânse.

Aceste planuri nu vor răsturna pentru moment instituțiile modeme. Ele vor schimba numai principiul lor şi, prin urmare, toată dezvoltarea lor, care se va orienta astfel după proiectele noastre.

Aproape aceleaşi lucruri există în toate țările sub diferite nume: Reprezentația, Ministerele, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ şi Corpul Executiv. Nu este nevoie să vă explic mecanismul raporturilor acestor instituții între ele, pentru că acestea vă sunt bine cunoscute, observați numai că fiecare din aceste instituții corespunde unei funcții importante în stat, şi vă rog să mai observați, de asemenea, că funcția o numesc eu importantă, nu instituția, deci nu instituțiile sunt importante, ci funcțiile lor. Instituțiile şi-au împărțit toate funcțiile guvernământului: funcții administrative, legislative, executive. De aceea ele lucrează în organismul statului, ca şi organele în corpul uman. Dacă stricăm o parte din maşina statului, statul se va îmbolnăvi, ca şi corpul uman, şi va muri.

Când am introdus în organismul statului otrava liberalismului, toată constituția sa politică a fost schimbată, statele s-au îmbolnăvit de o boală mortală: descompunerea sângelui; nu ne mai rămâne decât să aşteptăm sfârşitul agoniei lor.

Din liberalism s-au născut guvernele constituționale care au înlocuit, pentru creştini, Autocrația salvatoare şi Constituția, precum ştiți foarte bine, nu este altceva decât o scoală de discordii, dezbinări, discutii, deosebiri de vederi, de sterpe

inactivitate şi la slăbiciune: ea le-a făcut prin aceasta puțin necesare, de prisos; ceea ce explică faptul că au fost răsturnate. Era republicană atunci a devenit posibilă, noi am înlocuit guvernul printr-o caricatură a guvernului, printr-un preşedinte, luat din mulțime, din mijlocul creaturilor noastre, al sclavilor noştri. Aici a fost temelia minei, săpată de noi sub poporul creştinilor, sau mai bine zis sub popoarele creştinilor.

Într-un viitor apropiat noi vom crea responsabilitatea preşedinților.

Atunci noi vom face să treacă, fără să ne sfiim, lucrurile pentru care creatura noastră impersonală va răspunde. Ce ne interesează dacă rândurile acelora care aspiră la putere devin mai rare dacă se produc, din lipsă de preşedinte, încurcături în stare să dezorganizeze complet țara?...

Pentru a ajunge la acest rezultat, noi vom pune la cale alegerea unor preşedinți care au în trecutul lor un păcat ascuns, vreo „panama". Frica de destăinuiri, dorința proprie a fiecărui om ajuns la putere de a-şi păstra privilegiile, avantajele şi onorurile, legate de starea sa, vor face din ei devotații executori ai prescripțiilor noastre. Camera deputaților va acoperi, va apăra, va alege preşedinții, dar le vom retrage dreptul de a propune legi, de a le schimba; acest drept va fi atribuit preşedintelui responsabil, care va fi o jucărie în mâinile noastre.

Puterea guvernului va deveni fără îndoială ținta tuturor atacurilor. Noi îi vom da, pentru a se apăra, dreptul de a apela la decizia poporului, fără a trece prin mijlocirea reprezentanților săi, adică de a recurge la majoritate, servitorul nostru orb. Vom da, pe deasupra, preşedintelui dreptul de a declara războiul. Vom motiva acest drept spunând că preşedintele, ca şeful întregii armate a țării, trebuie să aibă la dispoziția sa mijloace pentru a apăra noua Constituție republicană al cărei reprezentant responsabil va fi.

În condițiile acestea, şeful sanctuarului va fi în mâinile noastre şi nimeni, afară de noi, nu va mai conduce puterea legislativă.

Vom retrage în plus Camerei, introducând noua Constituție republicană, dreptul de interpelare, sub pretext de a ocroti secretul politic. Vom restrânge prin noua Constituție numărul de reprezentanți, la minimum, ceea ce va avea efectul de a micşora în aceeaşi măsură patimile politice şi patima pentru politică. Dacă, împotriva tuturor aşteptărilor, ele se vor deştepta chiar în acest mic număr de reprezentanți, noi le vom desființa printr-un apel la majoritatea poporului...

De preşedinte va depinde numirea de preşedinți şi vicepreşedinți ai Camerei şi ai Senatului, în locul sesiunilor parlamentare constante, vom mărgini şedințele Parlamentului la câteva luni.

momentul unei noi convocări. Dar pentru ca consecințele tuturor acestor acțiuni, în realitate ilegale, să nu cadă în responsabilitatea, stabilită de noi, a preşedintelui, ceea ce ar strica planurile noastre, noi vom insufla miniştrilor şi celorlalți funcționari care vor fi pe lângă preşedinte ideea de a trece peste dispozițiile sale prin propriile lor măsuri; în acest chip, vor fi ei responsabili în locul lui. Îndemnăm să se încredințeze acest rol mai curând Senatului, Consiliului de Stat, Consiliului de Miniştri, decât unui singur individ.

Preşedintele va interpreta, după dorința noastră, legile existente, care se pot interpreta altfel; el le va anula când îi vom arăta necesitatea; va avea dreptul de a propune legile provizorii şi chiar o nouă schimbare a Constituției, sub pretextul binelui suprem al statului.

Aceste măsuri ne vor da posibilitatea să distrugem încetul cu încetul, pas cu pas tot ce mai întâi, pe vremea când am luat noi puterea, am fost forțați să introducem în Constituțiile statelor; vom ajunge astfel pe nebăgate de seamă la suprimarea tuturor Constituțiilor, când va veni timpul de a strânge toate guvernele sub autocrația noastră.

Recunoaşterea autocrației noastre poate să vină înainte de suprimarea Constituției; dacă popoarele, obosite de dezordinile şi frivolitatea guvernanților lor, vor striga: „Goniți-i şi dați-ne un rege universal care poate să ne adune şi să distrugă cauzele discordiilor noastre: hotarele națiunilor, religiile, calculele statelor; un rege care să ne dea acea pace şi acea odihnă, pe care nu o putem obține cu guvernanții şi reprezentanții noştri”.

Ştiți prea bine voi înşivă că, pentru a face posibile astfel de dorinți, trebuie tulburate mereu, în toate țările, raporturile şi ale guvernului, spre a obosi pe toată lumea prin dezbinări, prin duşmănie, prin ură şi chiar prin martiriu şi foame, prin inocularea bolilor, pentru ca creştinii să nu vadă altă scăpare decât de a recurge la suveranitatea noastră deplină şi întreagă.

Dacă vom da poporului răgaz să răsufle, momentul prielnic nu va veni poate niciodată.

CAPITOLUL XI

Sumar: Programul noii Constituții. Câteva amănunte asupra loviturii de stat propusă. Creştinii sunt mici. Francmasoneria secretă şi lojile sale de „fațadă”.

Consiliul de Stat va fi acolo spre a sublinia puterea guvernului sub aparența unui corp legislativ, el va fi în realitate un comitet de redactare a legilor şi a

Iată deci programul noii Constituții pe care o preparăm. Vom crea legea, dreptul şi tribunalul: 1) sub formă de propunere la corpul legislativ; 2) prin decrete ale preşedintelui, sub formă de ordine generale, prin acte ale Senatului şi prin decizii ale Consiliului de Stat, sub formă de ordine ministeriale; 3) în cazul când aceasta se va găsi nimerit, sub forma loviturii de stat. Acum, după ce am stabilit aproximativ acest mod de a lucra, să ne ocupăm de amănuntele măsurilor de care ne vom servi de a desăvârşi prefacerea statului în sensul pe care 1-am arătat, înțeleg prin aceasta să vorbesc de libertatea presei, de dreptul de asociere, de libertatea conştiinței, de principiul electiv, şi de multe alte lucruri care vor trebui să dispară din repertoriul uman sau să fie cu totul schimbate, imediat după ce noua Constituție va fi proclamată. Numai în acel moment ne va fi posibil să publicăm toate ordinele noastre deodată, în urmă toate schimbările sensibile vor fi periculoase, şi iată de ce: dacă această schimbare se operează în sens de asprime riguroasă, ea poate să aducă o deznădejde pricinuită de frica unor noi schimbări în acelaşi sens; dacă dimpotrivă ea se operează în sensul de bunăvoințe care urmează, se va spune că ne-am recunoscut greşelile, şi aceasta va slăbi aureola de infailibilitate a noii puteri, sau se va spune că ne-a fost frică şi că suntem siliți să facem concesiuni, pentru care nimeni nu ne va mulțumi, pentru că se vor crede datorate... Şi una, şi alta ar dăuna prestigiului noii Constituții. Noi vrem ca din ziua proclamării ei, când poporul va fi înmărmurit de lovitura de stat petrecută, când oamenii vor fi încă în spaimă şi în nedumerire, în acel moment să recunoască toți că suntem atât de tari, atât de invulnerabili, atât de puternici încât nu ținem seama în nici un caz de ei; că nu numai că nu vom da atenție opiniilor şi dorințelor lor, dar că suntem gata şi în stare, cu o autoritate indiscutabilă, să reprimăm orice exprimare, orice manifestare a acestor dorințe şi a acestor opinii; că am pus mâna dintr-o dată pe tot ce ne era trebuincios şi că nici într-un caz nu vom împărți puterea noastră cu ei...

… Atunci ei vor închide ochii şi vor aştepta evenimentele.

Creştinii sunt o turmă de oi, şi noi suntem, pentru ei, lupi.

Şi ştiți ce li se întâmplă oilor când lupul pătrunde în târlă?

Ei vor mai închide ochii, mai ales, pentru că le vom promite că le redăm libertățile luate, când inamicii păcii vor fi potoliți şi partidele reduse la neputință.

De prisos să mai spun că vor aştepta mult şi bine această întoarcere către trecut...

Pentru ce am fi inventat oare şi am fi inspirat creştinilor toată această

folosit drept bază organizației noastre, a francmasoneriei secrete, care nu se cunoaşte, şi ale cărei planuri nu sunt nici măcar bănuite de creştinii bruți, atraşi de noi în armata vizibilă a lojilor, pentru a abate privirea fraților lor.

Dumnezeu ne-a dat nouă, poporul său ales, împrăştierea, şi în această slăbiciune a rasei noastre s-a găsit puterea noastră, care ne-a condus astăzi pe pragul stăpânirii universale.

Ne mai rămâne puțin lucru de clădit pe aceste temelii.

CAPITOLUL XII

Sumar: Interpretarea masonică a cuvântului „libertate". Viitorul presei sub domnia francmasonilor. Controlul presei. Agențiile corespodenților. Ce este progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor în presa modernă, întărâtarea pretențiilor „sociale" provinciale. Infailibilitatea noului regim.

Cuvântul „libertate", care se poate interpreta în multe feluri, îl vom defini astfel:

Libertatea este dreptul de a face ceea ce permite legea. O astfel de interpretare a acestui cuvânt în acea vreme va face că toată libertatea va fi în mâinile noastre, pentru că legile vor distruge sau vor crea ceea ce ne va plăcea nouă după programul expus mai sus.

Cu presa vom proceda în felul următor. Ce rol joacă acum presa? Ea serveşte spre a înflăcăra pasiunile sau spre a întreține egoismele partidelor. Ea este zadarnică, nedreaptă, mincinoasă şi majoritatea oamenilor nu înțeleg la ce serveşte. Noi o vom înşeua şi îi vom pune frâne tari, vom face la fel şi pentru celelalte lucrări imprimate, căci ce ne-ar servi să ne scăpăm de presă, dacă ar trebui să servim drept țintă broşurii şi cărții? Vom transforma publicitatea, care ne costă scump astăzi, pentru că ea ne permite să cenzurăm jurnalele, într-un obiect de folos pentru statul nostru. Vom crea un impozit special pentru presă. Vom pretinde o garanție când se vor înființa ziare sau tipografii. Astfel guvernul nostru va fi garantat contra oricărui atac din partea presei. La nevoie vom pune amenzi fără milă. Timbre, garanții şi amenzi vor da un venit enorm statului.

Este adevărat că gazetelor de partid ar putea să nu le pese de pierderile de bani. Le vom suprima chiar după al doilea atac. Nimeni nu se va atinge nepedepsit de aureola infailibilității noastre guvernamentale. Pretextul pentru a suprima o gazetă va fi că organul în chestiune tulbură spiritele fără nici un motiv. Vă rog să băgați de seamă că printre acei care ne vor ataca vor fi gazete create de noi, însă ele vor atinge numai puncte a căror schimbare o dorim.

Nimic nu se va face cunoscut societății fără controlul nostru

Acest rezultat este atins chiar în zilele noastre, prin faptul că toate ştirile sunt primite prin mai multe agenții, care le centralizează din toate părțile lumii. Aceste agenții vor fi atunci cu totul instituțiile noastre şi nu vor publica decât ceea ce le vom prescrie. Dacă de pe acum am ştiut să ne însuşim spiritele societăților creştine într-atât încât aproape toți văd evenimentele mondiale prin culoarea sticlelor ochelarilor pe care noi li le punem la ochi, dacă de pe acum nu există în nici un stat zăvoare care să ne interzică accesul la ceea ce creştinii numesc prosteşte secretele de stat, ce va fi când vom fi stăpâni recunoscuți de întregul univers în persoana regelui universal?

Oricine ar voi să fie editor, bibliotecar sau tipograf va fi nevoit să obțină o diplomă, care, în caz când posesorul ei s-ar face vinovat de o vătămare oarecare, îi va fi imediat retrasă. Cu asemenea măsuri instrumentul gândirii va deveni *un mijloc de educație în mâinile guvernului nostru, care nu va mai îngădui maselor populare să pălăvrăgească asupra binefacerilor progresului.* Cine dintre noi nu ştie că aceste binefaceri iluzorii duc de-a dreptul la visuri absurde? Din aceste visuri s-au născut raporturile anarhice ale oamenilor între ei şi cu puterea, pentru că progresul sau mai curând ideea progresului a născut gândul a tot felul de emancipări, fără a le statornici marginile... Toți cei pe care noi îi numim liberali sunt anarhişti, dacă nu de fapt, dar cel puțin de gândire. Fiecare din ei urmăreşte iluziile libertății şi cade în anarhie, protestând pentru simpla plăcere de a protesta...

Să revenim la presă. O vom lovi, cum vom lovi tot ceea ce se tipăreşte, cu impozite în timbre de atât pentru foaie, şi cu asigurări; cărțile având mai puțin de treizeci de foi vor fi impuse dublu. Le vom înregistra în categoria broşurilor, pe deoparte pentru a reduce numărul revistelor, care sunt cea mai rea dintre otrăvuri, pe de altă parte pentru că această măsură va sili pe scriitori să producă lucrări aşa de lungi că vor fi citite puțin, mai ales din cauza scumpetei lor. Dimpotrivă, ceea ce vom edita noi înşine pentru binele spiritelor, în tendința pe care o vom fi stabilit, va fi ieftin şi citit de toată lumea. Impozitul va face să tacă dorința zadarnică de a scrie, iar teama de pedeapsă va pune pe literați sub stăpânirea noastră.

Dacă se găsesc persoane doritoare de a scrie împotriva noastră, nu se va găsi nimeni să le tipărească scrierile, înainte de a primi o lucrare pentru tipărire, editorul sau tipograful va trebui să meargă la autorități pentru a obține autorizația de a o face. Astfel vom cunoaşte dinainte cursele care ni se întind şi le vom distruge dând mai dinainte explicații asupra subiectului tratat.

Literatura şi ziaristica sunt cele două forțe educatoare mai importante; de

câştiga, o influență enormă asupra spiritelor. Dacă vom autoriza zece ziare, noi vom crea treizeci ale noastre, şi aşa mai departe.

Publicul nu va avea nici o bănuială. Toate ziarele editate de noi vor fi în aparență cu tendințele şi opiniile cele mai opuse, fapt care va naşte încrederea în ele şi va atrage spre ele pe adversarii noştri, fără neîncredere; ei vor cădea în cursă şi vor fi inofensivi.

Organele cu caracter oficial vor fi în primul plan. Ele vor veghea totdeauna asupra intereselor noastre, de aceea influența lor va fi aproape nulă.

În planul al doilea vor fi oficioasele, a căror chemare va fi să atragă pe indiferenți şi pe cei blegi.

În planul al treilea vom pune pretinsa noastră opoziție. Un organ cel puțin va fi la extrema opusă a ideilor noastre. Adversarii noştri vor lua drept aliat pe acest fals opozant, şi ne vor arăta planurile lor.

Ziarele noastre vor fi de toate tendințele: unele aristocratice, altele republicane, revoluționare sau anarhiste, atât cât va trăi Constituția, bineînțeles.

Ele vor avea, ca zeul indian Vişnu, o sută de mâini, din care fiecare va iuți schimbarea societății; aceste mâini vor conduce opinia în direcția care va conveni scopului nostru, căci un om prea agitat pierde însuşirea de a judeca şi se pierde uşor sub sugestie. Imbecilii care vor crede că repetă opinia ziarului partidului lor vor repeta părerea noastră sau pe cea care ne va plăcea nouă. Ei îşi vor închipui că urmează organul partidului lor şi, în realitate, vor urma steagul pe care îl vom ridica noi pentru ei.

Pentru a conduce în acest sens armata noastră de ziarişti, va trebui să organizăm această operă cu o grijă cu totul deosebită. Sub numele de birou central al presei, vom organiza adunări literare, în care agenții noştri vor da, fără să se bage de seamă, cuvântul de ordine şi semnalele. Discutând şi contrazicând inițiativa noastră într-un mod superficial, fără a intra în adâncul lucrurilor, organele noastre vor avea o polemică zadarnică cu ziarele oficiale, spre a ne da mijloacele de a ne pronunța mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declarații oficiale.

Aceste atacuri vor mai avea şi rolul de a face *pe suplii noştri să se creadă siguri că pot vorbi în mod liber; aceasta va da pe de altă parte agenților noştri un motiv de a spune şi de a afirma că organele care Se declară împotriva noastră, nu fac decât să pălăvrăgească,* pentru că ele nu pot găsi motive adevărate pentru a combate în mod serios măsurile noastre.

Mulțumită lor, vom zgândări şi vom potoli, atât cât va trebui, spiritele, în chestiunile politice, le vom convinge sau le vom zăpăci, insuflând când adevărul, când minciuna, confirmând faptele sau contestându-le, după impresia pe care ele o fac asupra publicului, încercând totdeauna terenul în mod prudent, înainte de a pune piciorul pe el...

Vom învinge pe adversarii noştri negreşit pentru că *ei nu vor avea la dispoziție organe în care să se poată pronunța până la sfârşit,* ca o urmare a măsurilor pe care le-am arătat. Nu vom avea nevoie nici măcar să le combatem în fond...

Vom combate în mod energic în oficioasele noastre baloanele de încercare aruncate de noi în a treia categorie a presei noastre, în caz de nevoie.

De pe acum, cel puțin în formele ziaristicii franceze, există o solidaritate francmasonică. Toate organele presei sunt legate între ele prin secretul profesional; întocmai ca vechii auguri, nici unul din membrii săi nu va preda secretul informațiilor sale, dacă nu va primi ordin. Nici un ziarist nu se va hotărî să trădeze acest secret, căci nici unul din ei nu va fi admis în literatură dacă nu are o pată ruşinoasă în trecutul său. Aceste pete ar fi imediat descoperite.

Atâta vreme cât aceste pete sunt secretul câtorva, aureola ziaristului atrage opinia majorității țării, şi ziaristul e urmat cu entuziasm.

Calculele noastre se întind mai cu seamă asupra provinciei. Este necesar ca noi să zgândărim acolo speranțe şi aspirații spontane ale provinciilor. Este clar că sursa va fi întotdeauna aceeaşi; ea va porni de la noi. Atâta vreme cât nu ne vom bucura încă de o putere deplină, vom avea câteodată nevoie ca oraşele-capitale să fie învăluite de opiniile poporului, adică ale majorității, opinii conduse de agenții noştri.

Trebuie ca în momentul psihologic capitalele să nu discute faptul întâmplat, prin aceea că el va fi şi fost primit de majoritatea provincială.

Când vom intra în noul regim, care va pregăti domnia noastră, nu vom putea admite destăinuirea prin presă a necinstei publice; va trebui să se creadă că noul regim a satisfăcut aşa de bine pe toată lumea, încât chiar crimele au dispărut... Cazurile de manifestare ale criminalității nu vor trebui să fie cunoscute decât de victimele lor şi de martorii lor întâmplători.

CAPITOLUL XIII

Sumar: Nevoia pâinii zilnice. Chestiunile politice. Chestiunile industriale. Petrecerile. Casele poporului. Adevărul este unul. Marile probleme.

Nevoia pâinii zilnice îi face pe creştini să tacă şi face din ei servitorii noştri umili. Agenții luați dintre ei pentru presa noastră vor discuta din ordinul nostru ceea ce ne va fi puțin comod de a face să fie tipărit direct în documente oficiale, şi noi înşine în acest timp, profitând de zgomotul pricinuit de aceste discuții, vom lua măsurile care ni se vor părea folositoare şi le vom prezenta publicului, ca fapt îndeplinit. Nimeni nu va avea îndrăzneala să ceară anularea a ceea ce va fi fost hotărât, cu atât mai mult cu cât lucrul va fi prezentat ca un progres. Presa de altfel va atrage îndată atenția asupra noilor chestiuni (cum ştiți, noi am obişnuit pe oameni să caute totdeauna ceva nou). Câțiva imbecili, crezându-se instrumentele soartei, se vor arunca asupra acestor noi chestiuni, fără să înțeleagă că nu pricep nimic din ceea ce vor să discute. Chestiunile politice nu sunt accesibile nimănui, cu excepția celor care au creat politica, sunt multe secole de atunci, şi care o conduc.

Prin toate acestea veți vedea că urmărind opinia mulțimii nu facem decât să uşurăm îndeplinirea intențiilor noastre, şi puteți observa că noi părem a căuta aprobarea nu a actelor noastre, dar a vorbelor noastre pronunțate în cutare sau cutare ocazie. Noi proclamăm nestrămutat că în toate măsurile noastre luăm drept călăuză speranța unită cu siguranța de a fi folositori binelui tuturor.

Pentru a potoli şi a zăpăci pe oamenii prea îngrijați de chestiunile politice, vom pune înainte chestiuni pretinse noi, chestiunile industriale, să-şi reverse furia asupra acestui subiect. Masele vor consimți să stea inactive, să se odihnească de pretinsa lor activitate politică (la care i-am obişnuit noi înşine, pentru a lupta, cu ajutorul lor, cu guvernele creştinilor), cu condiția să aibă noi ocupații; le vom arăta aproape aceeaşi direcție politică. Pentru ca să nu ajungă la nimic prin gândire, îi vom abate de la gândire prin petreceri, prin jocuri, prin distracții, prin patimi, prin case ale poporului... *în curând vom propune prin presă concursuri în artă, în sport, de toate felurile;* aceste interese le vor abate definitiv spiritele de la chestiunile în care ar trebui să luptăm cu ei. Oamenii, dezobişnuindu-se din ce în ce mai mult să gândească prin ei înşişi, vor sfârşi prin a vorbi la unison despre ideile noastre, pentru că vom fi singurii care vom propune direcții noi gândirii... prin intermediul unor persoane cu care, bineînțeles, nu ne vor crede înțeleşi.

Rolul utopiştilor liberali va fi definitiv sfârşit când regimul nostru va fi recunoscut. Până atunci ei ne vor face un bun serviciu. Pentru aceasta vom mai împinge spiritele să născocească tot felul de teorii fantastice noi şi aşa-zise progresiste; căci noi am întors capul acestor imbecili de creştini cu deplin succes, cu ajutorul acestui cuvânt „progres" şi nu este între ei un singur spirit care să-şi dea seama că sub acest cuvânt se ascunde o eroare, în toate cazurile unde nu este vorba de invenții materiale, pentru că adevărul este unul şi nu ar putea să progreseze. Progresul, ca

Când domnia noastră va fi venit, oratorii noştri vor judeca asupra marilor probleme care au tulburat omenirea, pentru a o aduce în sfârşit la regimul nostru mântuitor. Cine va bănui atunci *că toate aceste probleme au fost născocite de noi după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit timp de lungi secole?*

CAPITOLUL XIV

Sumar: Religia viitorului. Sclavajul viitor. Imposibilitatea de a cunoaşte misterele religiei viitorului. Pornografia şi viitorul cuvântului tipărit.

Când domnia noastră va fi venit, nu vom recunoaşte existența nici unei alte religii decât aceea a Dumnezeului nostru unic, de care soarta noastră este legată pentru că noi suntem poporul său ales, şi prin care însuşi acest destin este legat de destinele lumii. De aceea, trebuie să nimicim toate credințele. Dacă din aceasta se nasc ateii contemporani, această stare tranzitorie nu va împiedica vederile noastre, dar va servi ca exemplu generațiilor, care vor înțelege predicile noastre asupra religiei lui Moise, al cărui sistem stoic şi bine conceput va fi dus la cucerirea tuturor popoarelor. Vom face să se vadă prin aceasta adevărul său mistic, pe care, vom spune noi, este întemeiată toată puterea sa educatoare. Atunci vom publica în toate ocaziile articole în care vom compara regimul nostru mântuitor cu cele din trecut. Avantajele unui repaus obținut prin secole de agitație vor face să reiasă caracterul binefăcător al dominației noastre. Greşelile administrației creştinilor vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom dezlănțui o atât de mare scârbă pentru ele, încât popoarele vor prefera odihna iobăgiei drepturilor renumitei libertăți care le-a tulburat atât, care le-a luat mijlocul de existență, care le-a făcut să fie exploatate de o trupă de aventurieri, neştiind ce făceau... *Nefolositoarele schimbări de guvern la care îi îndemnam pe creştini când săpam edificiile lor guvernamentale, vor fi plictisit popoarele la acea epocă atât de mult, încât vor prefera să îndure totul de la noi, în locul riscului unor noi tulburări.* Vom sublinia în mod deosebit greşelile istorice ale guvernelor creştine, care, în lipsă de bunuri adevărate, au tulburat timp de atâtea secole umanitatea, în urmărirea unor bunuri sociale iluzorii, fără a băga de seamă că proiectele lor nu făceau decât a înrăutăți în loc de a îmbunătăți relațiile generale ale vieții omeneşti.

Filozofii noştri vor discuta toate defectele credințelor creştine, *însă niciodată nu se va discuta religia noastră în adevăratul său punct de vedere, pentru că nimeni nu o va cunoaşte cu de-amănuntul afară de ai noştri, care niciodată nu vor îndrăzni să-i trădeze secretele...*

În țările care se numesc înaintate, noi am creat o *literatură nebună, murdară*

sublinia contrastul teoriilor noastre, al programelor noastre, cu aceste turpitudini...

Înțelepții noştri, crescuți să conducă pe creştini, vor alcătui cuvântări, proiecte, memorii, articole, care ne vor da influența asupra cugetelor şi ne vor îngădui să le conducem către ideile şi cunoştințele pe care vom dori noi să li le impunem.

CAPITOLUL XV

Sumar: Lovitura de stat mondială de o zi. Condamnările la moarte. Soarta viitoare a francmasonilor creştini. Caracterul mistic al puterii, înmulțirea lojilor masonice. Administrația centrală a înțelepților. Afacerea Azeff. Francmasoneria este călăuza tuturor societăților secrete. Importanța succesului public. Colectivismul. Victimele. Condamnarea la moarte a francmasonilor. Prăbuşirea prestigiului legilor şi al autorității. Prealegerea. Scurtimea şi limpezimea legilor domniei viitoare. Supunere față de autoritate. Măsuri contra abuzurilor de putere. Cruzimea pedepselor. Limita vârstei pentru judecători. Liberalismul judecătorilor şi al puterii. Banul mondial. Absolutismul francmasoneriei. Drept de casație. „Aspectul" patriarhal al viitorului „guvern". Zeificarea guvernului. Dreptul celui mai tare ca drept unic. Regele lui Israel este patriarhul lumii.

Când în fine vom începe a domni, cu ajutorul loviturilor de stat pregătite peste tot pentru aceeaşi zi, după declararea definitivă a nulității tuturor guvernelor existente (şi va trece mult timp încă până atunci, un secol poate), vom căuta să nu existe comploturi contra noastră, în acest scop, vom condamna la moarte pe toți cei care vor primi venirea noastră cu armele în mână. Orice înființare a unei noi societăți secrete oarecare va fi şi ea pedepsită cu moartea. Cele care există în zilele noastre, care ne sunt cunoscute, care ne-au servit şi care ne servesc încă, vor fi desființate şi trimise în continentele îndepărtate de Europa. Astfel vom proceda cu francmasonii creştini, care ştiu prea multe; aceia pe care îi vom cruța pentru un motiv oarecare vor fi sub teama neîncetată a exilului.

Vom publica o lege, urmare căreia vechii membri ai societăților secrete vor trebui să părăsească Europa, centrul stăpânirii noastre.

Hotărârile guvernului nostru vor fi definitive şi fără apel.

În societățile creştine, în care am semănat atât de adânci rădăcini de dezbinare şi de nemulțumiri, nu se poate restabili ordinea decât prin măsuri nemiloase, dovezi ale unei puteri inflexibile: de prisos să se dea vreo atenție victimelor care cad în vederea binelui viitor. Datoria oricărui guvern care recunoaşte că există nu este numai să se bucure de privilegiile sale, dar şi să-şi exercite îndatoririle şi să realizeze binele, fie chiar şi cu prețul celor mai mari sacrificii. Pentru ca un guvern să fie de neclintit trebuie întărită aureola puterii sale, şi această aureolă nu se obține decât printr-o inflexibilitate maiestuoasă a puterii, care trebuie să poarte semnele unei invulnerabilități mistice, a alegerii din partea lui

Reamintiți-vă exemplul Italiei înecată în sânge, neatingându-se de un fir de păr din capul lui Sylla care a răspândit acest sânge: Sylla era zeificat prin puterea sa în ochii poporului, martirizat de el, şi întoarcerea sa curajoasă în Italia îl făcea inviolabil... Poporul nu se atinge de acela care îl hipnotizează prin curajul şi prin puterea sa sufletească.

Dar aşteptând venirea noastră, dimpotrivă, vom crea şi vom înmulți lojile masonice în toate țările din lume; vom atrage pe toți cei care sunt sau care pot fi agenți eminenți. Aceste loji vor forma biroul nostru principal de informații şi mijlocul cel mai influent (al activității noastre). Vom centraliza toate aceste loji într-o administrație cunoscută numai de noi singuri, compusă din înțelepții noştri. Lojile vor avea reprezentantul lor, în spatele căruia va fi ascunsă administrația despre care vorbim, şi acest reprezentant va fi cel care va da cuvântul de ordine şi programul.

Vom forma în aceste loji sâmburele tuturor elementelor revoluționare şi liberale. *Alcătuirea* lor va aparține tuturor straturilor societății. Proiectele politice cele mai secrete ne vor fi cunoscute şi vor cădea sub conducerea noastră chiar în ziua apariției lor. *In numărul membrilor acestor loji vor fi aproape toți agenții poliției naționale şi internaționale* (ca în afacerea Azeff), pentru că serviciul lor este de neînlocuit pentru noi, dat fiind că poliția poate nu numai să ia măsuri contra recalcitranților, dar să şi acopere actele noastre, să creeze motive de nemulțumiri etc... Cei care intră în societățile secrete sunt de obicei ambițioşi, aventurieri şi în general oameni, în cea mai mare parte, fără greutate, cu care nu ne va fi greu să ne înțelegem spre a îndeplini proiectele noastre.

Dacă se vor produce dezordini, înseamnă că noi am avut nevoie să tulburăm societățile pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se iveşte un complot în sânul lor, şeful acestui complot nu va fi nimeni altul decât unul din servitorii noştri cei mai credincioşi. Este firesc ca noi să fim, şi nimeni altcineva, cei care conducem afacerile francmasoneriei, pentru că noi ştim unde conducem, cunoaştem scopul final al oricărei acțiuni, pe când creştinii nu ştiu nimic, nici măcar rezultatul imediat: ei se mulțumesc de obicei cu un succes momentan de amor popriu în executarea planului lor, fără măcar să bage de seamă că acest plan nu e datorat inițiativei lor, ci le-a fost insuflat de noi.

Creştinii se duc în loji din curiozitate sau din speranța de a cunoaşte satisfacția publică cu ajutorul lor, unii chiar pentru a avea posibilitatea de a înfățişa în public visele lor nerealizabile care nu se întemeiază pe nimic: le este sete de emoția succesului şi de aplauze lucruri cu care noi nu suntem niciodată zgârciți.

fiind convinşi că ei exprimă infailibilitatea lor, ideile lor şi că sunt incapabili să-şi însuşească pe ale altora.

Nu vă puteți închipui cum pot cădea cei mai inteligenți creştini într-o naivitate inconştientă, cu condiția de a-i face să fie mulțumiți de ei înşişi, şi în acelaşi timp cât este de uşor de a-i descuraja prin cel mai mic insucces, fie chiar şi numai prin curmarea aplauzelor, şi cum pot fi readuşi la o supunere slugarnică pentru a obține un nou succes...

În aceeaşi măsură, *în care ai noştri disprețuiesc succesul numai spre ă face să reuşească proiectele lor, în aceeaşi măsură creştinii sunt în stare să-şi jertfească toate proiectele lor numai şi numai să aibă succes.* Această psihologie ne uşurează foarte mult sarcina de a-i conduce. Aceşti tigri în aparență au suflete de miei, şi capetele lor sunt complet goale. Noi le-am dat ca un cal de bătaie visul absorbirii individualității umane cu unitatea simbolică a colectivismului. Ei nu şi-au dat şi nu-şi vor da curând seama că acest cal de bătaie este o călcare evidentă a celei mai importante din legile naturii, care a creat, din prima zi a creației, pe fiecare ființă deosebită de celelalte, tocmai pentru ca făptura să-şi susțină individualitatea.

Că noi am fost în stare să-i aducem la această nebună orbire, asta nu dovedeşte cu o limpezime izbitoare până în ce hal inteligența lor este puțin dezvoltată, pusă alături de a noastră? Această împrejurare este chezăşia principală a succesului nostru. Cât de pătrunzători au fost vechii noştri înțelepți spunând că, spre a atinge un scop, nu trebuie să stai pe gânduri în fața mijloacelor şi nici să numeri victimele sacrificate! Noi nu am numărat victimele brutelor creştine, şi, cu toate că am sacrificat pe mulți de-ai noştri, am dat pe acest pământ poporului nostru o putere pe care el nu ar fi îndrăznit niciodată să o viseze. Victimele noastre relativ puține 1-au apărat de pieire.

Moartea este sfârşitul de neînlăturat al fiecăruia. E mai bine să iuțeşti sfârşitul acelora care sunt piedici pentru opera noastră, decât sfârşitul nostru, care am creat această operă. *Noi condamnăm la moarte pe francmasoni în aşa chip încât nimeni afară de frații lor să nu poală bănui, nici chiar victimele condamnării noastre;* ei mor toți, atunci când este nevoie, ca de o boală normală... .Ştiind aceasta, asociația însăşi nu îndrăzneşte să protesteze. Aceste măsuri au stârpit din sânul francmasoneriei orice germen de protestare. Predicând mereu creştinilor liberalismul, noi ținem poporul nostru şi pe agenții noştri într-o supunere completă.

Prin influența noastră, executarea legilor creştinilor este redusă la minimum. Prestigiul legilor este sănat prin interpretările liberale pe care noi le am introdus

servim pentru aceasta de mijlocirea persoanelor cu care se crede că nu avem nimic comun, de opinia gazetelor şi de alte mijloace. Senatorii înşişi şi administraţia superioară primesc orbeşte sfaturile noastre. Spiritul pur bestial al creştinilor nu este capabil de analize şi de observaţii, şi este şi mai puţin capabil să prevadă la ce poate tinde un oarecare fel de a prezenta chestiunea, în această deosebire de aptitudini de a gândi, între noi şi creştini, se poate vedea clar pecetea alegerii noastre şi marca umanităţii noastre. Spiritul creştinilor este instinctiv, animal. Ei văd, dar nu prevăd şi nu inventează (în afară de lucrurile materiale). Se vede prin aceasta foarte clar că natura însăşi ne-a destinat să conducem şi să guvernăm lumea.

Când timpul va fi venit pentru noi de a guverna făţiş şi de a arăta binefacerile stăpânirii noastre, vom reface toate legislaţiile: legile noastre vor fi scurte, limpezi, de neclintit, fără comentarii, în aşa chip încât fiecare va putea să le cunoască bine. Trăsătura predominantă a acestor legi va fi supunerea faţă de autorităţi împinsă la un grad măreţ. Atunci toate abuzurile vor dispărea din cauza răspunderii tuturor, până la ultimul, în faţa autorităţii superioare a reprezentantului puterii. Abuzurile de putere ale funcţionarilor inferiori vor fi pedepsite atât de aspru încât fiecare va pierde pofta de a-şi încerca puterile. Vom urmări cu un ochi neîndurător fiecare faptă a administraţiei, de care depinde mersul maşinii guvernamentale, fiindcă dezmăţul în administraţie produce dezmăţul universal: orice caz de nedreptate sau de abuz va fi pedepsit în mod exemplar.

Tăinuirea, complicitatea solidară printre funcţionarii administraţiei vor dispărea după primele exemple ale unei pedepse. Aureola puterii noastre cere pedepse eficace, adică neînduplecate, pentru cea mai mică încălcare a legii, pentru că orice călcare atinge prestigiul superior al autorităţii. Condamnatul, fiind prea aspru pedepsit de greşeala sa, va fi ca soldatul căzut pe câmpul de luptă administrativ, pentru Autoritate, pentru Principii şi pentru lege, care nu admit ca interesul particular să treacă peste funcţiunea publică, chiar din partea acelora care conduc carul societăţii. *Judecătorii noştri vor şti că voind să se laude cu o îndurare prostească vor viola legea justiţiei, care a fost întocmită pentru a întări pe oameni pedepsind greşelile, şi nu pentru ca judecătorul să-şi arate bunătatea sufletească.* Este îngăduit să se facă dovada acestor calităţi în viaţa particulară, însă nu pe terenul public, care este ca baza educaţiei vieţii omeneşti.

Personalul nostru judecătoresc nu va servi peste cincizeci de ani, mai întâi fiindcă bătrânii ţin cu mai multă încăpăţânare la părerile lor preconcepute şi sunt mai puţin în stare să asculte noile cerinţe, al doilea fiindcă aceasta ne va permite

este de a pedepsi şi de a aplica legile, nu de a face liberalism în paguba statului, cum îşi închipuie astăzi creştinii. Schimbările vor mai servi şi la ruperea solidarității colective a colegilor şi îi va lega pe toți de interesele guvernului, de care va depinde soarta lor. Noua generație a judecătorilor va fi crescută în aşa chip, încât va socoti ca inadmisibile abuzurile care ar putea aduce o călcare o ordinii stabilite în legăturile supuşilor noştri.

În zilele noastre, judecătorii creştini, neavând o idee justă de destinația lor, arată indulgență pentru toate crimele, pentru că guvernanții actuali, numind pe judecători în posturile lor, nu au grija să le inspire sentimentul de datorie şi conştiința operei care li se cere. Cum îşi trimite animalul puii în căutarea unei prade, tot aşa creştinii dau oamenilor lor posturi care aduc un bun venit, fără să se gândească să le explice pentru ce este înființat acest post. De aceea guvernele lor se distrug prin forța lor proprie, prin faptele propriei lor administrații.

Să scoatem deci, din rezultatele acestor fapte, o lecție în plus pentru regimul nostru. Noi vom alunga liberalismul din toate posturile importante ale administrației noastre, de care depinde educația subordonaților în vederea ordinii noastre sociale. Vor fi admişi în aceste posturi numai acei pe care i-am crescut noi pentru conducerea administrativă. Ni se poate atrage atenția că concedierea vechilor funcționari va costa scump Tezaurul. Vom răspunde mai întâi că le vom găsi în prealabil un serviciu particular spre a înlocui pe acel pe care îl pierd; al doilea, aurul lumii fiind concentrat în mâinile noastre, guvernul nostru nu trebuie să se teamă de cheltuieli excesive.

Absolutismul nostru va fi consecvent în toate. De aceea marea noastră voință va fi respectată şi ascultată fără murmur de câte ori vom porunci.

Ea nu va ține seama de nici o şoaptă, de nici o nemulțumire; ea va opri orice revoltă printr-o pedeapsă exemplară.

Vom desființa dreptul de casație, de care vom dispune singuri, noi guvernanții, pentru că nu trebuie să lăsăm să se nască în popor ideea că vreo decizie nedreaptă ar putea să fie luată de un judecător numit de noi. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, vom casa noi înşine sentința, dar cu o pedeapsă exemplară a judecătorului că nu şi-a înțeles datoria şi destinația, încât aceste cazuri nu se vor repeta. Repet încă o dată că vom cunoaşte fiecare pas al administrației noastre, că e de-ajuns să supraveghezi, pentru ca poporul să fie mulțumit de noi, pentru că el este în drept de a pretinde de la un bun guvern un bun funcționar.

Guvernul nostru va avea înfățişarea unei tutele patriarhale, părintească din partea conducătorului nostru. Poporul nostru şi oamenii noştri vor vedea în el un

pătrunde într-atât de acest gând, încât le va fi cu neputință să se lipsească de această tutelă, de această conducere, dacă vor voi să trăiască în pace şi în liniște; vor recunoaşte autocrația stăpânitorului nostru cu o venerație apropiată de adorație, mai ales când se vor convinge că funcționarii noştri nu vor înlocui puterea veche cu a lor, ci nu fac decât să execute orbeşte prescripțiile stăpânitorului. Ei vor avea o foarte bună staje, fiindcă am aranjat totul în viața lor, aşa cum fac părinții chibzuiți, care vor să-şi crească copiii în sentimentul datoriei şi al supunerii. Fiindcă popoarele, față de secretele politicii noastre, sunt copii veşnic minori, aşa cum sunt şi guvernele lor.

Precum vedeți, eu întemeiez despotismul nostru pe drept şi pe datorie: dreptul de a pretinde îndeplinirea datoriei este prima datorie a unui guvern, care este un tată pentru supuşii săi. El are dreptul celui mai tare şi trebuie să se folosească de el pentru a conduce umanitatea către ordinea orânduită de natură, către supunere. Totul se supune în lume, dacă nu oamenilor, cel puțin împrejurărilor sau propriei sale naturi, şi; în orice caz, celui mai tare. Să fim deci cel mai tare, în vederea binelui. Vom trebui să ştim să sacrificăm, fără şovăire, pe câțiva indivizi izolați, pângăritori ai ordinii fixate, pentru că în pedepsirea exemplară a răului este o mare putere educatoare.

Dacă regele lui Israel va pune pe capul său sfințit coroana pe care i-o va dărui Europa, el va deveni patriarhul lumii. Victimele necesare, făcute de el, din cauza trebuinței lor, nu vor atinge niciodată numărul victimelor oferite timp de secole nebuniei măreților, prin rivalitatea guvernelor creştine.

Regele nostru va fi într-o legătură statornică cu poporul; el îi va adresa de la tribună discursuri, a căror faimă se va răspândi imediat în lumea întreagă.

CAPITOLUL XVI

Sumar: Universitățile făcute nevătămătoare. Clasicismul înlocuit. Educația şi profesiunea. Reclamă a autorității „Stăpânitorului" în şcoli. Desființarea învățământului liber. Noile teorii. Independența gândirii, învățătura prin imagine.

În scopul de a nimici toate forțele colective, afară de ale noastre, vom suprima universitățile, prima etapă a colectivismului, şi vom întemeia altele, într-un spirit nou. *Şefii şi profesorii lor vor fi preparați în taină pentru opera lor prin programe de acțiuni secrete şi amănunțite, de la care nu se vor putea îndepărta cu nimic. Ei vor fi numiți cu o specială luare aminte şi vor depinde cu totul de guvern.*

însuşirile lor eminente. *Universitățile nu trebuie să lase să iasă dintre zidurile lor neisprăviți, care fac proiecte de constituție, ca şi când ar compune comedii sau tragedii, şi care se ocupă de chestiuni politice, din care nici tatăl lor nu a înțeles niciodată nimic.* Greşita cunoştință pe care o au majoritatea oamenilor de chestiunile politice face utopişti şi cetățeni răi. Puteți să vă dați singuri seamă ce a făcut din creştini educația lor generală. A trebuit să introducem în educația lor toate principiile care au slăbit într-un mod atât de strălucit ordinea lor socială. Dar când vom fi la putere vom scoate din educație toate obiectele de predare care pot pricinui tulburare, şi vom face din tineret nişte copii ascultători în fața autorităților, iubind pe cel care conduce, ca un sprijin şi o speranță de pace şi de linişte.

Vom înlocui clasicismul, ca şi toate studiile istoriei vechi, care prezintă mai multe exemple rele decât bune, prin studiul programului viitorului. Vom şterge din amintirea oamenilor toate faptele secolelor trecute, care nu ne sunt plăcute, păstrând numai acelea dintre ele care arată greşelile guvernelor creştine. Viața practică, a ordinii sociale naturale, raporturile oamenilor între ei, obligația de a ocoli relele exemple egoiste care sădesc sămânța răului şi alte chestiuni asemănătoare cu caracter pedagogic vor fi în primul plan al programului de predare, diferit pentru fiecare profesiune, şi negeneralizând învățătura fără nici un motiv. Acest fel de a pune chestiunea are o însemnătate deosebită.

Această clasă socială trebuie crescută în limite severe, după destinația şi lucrul care îi sunt proprii. *Geniile întâmplătoare au ştiut şi vor şti întotdeauna să se strecoare în alte clase, dar să laşi să treacă în clasele străine pe cei fără valoare, să le îngădui să ia locuri care aparțin acestor clase prin naştere şi profesiune, în vederea acestor cazuri excepționale, este o adevărată nebunie. Voi ştiți cum s-au terminat toate acestea pentru creştinii care au permis o atare mare absurditate.*

Pentru ca guvernul să aibă locul care i se cuvine în inimile şi spiritele supuşilor săi, trebuie, atâta timp cât va dura, să explice întregului popor, în şcoli şi în piețele publice, care este importanța sa, care îi sunt datoriile şi în ce chip activitatea sa aduce binele poporului.

Vom desființa orice învățământ liber. Studenții vor avea dreptul de a se întruni cu părinții lor, ca la club, în stabilimentele şcolare: în timpul acestor reuniuni, în zilele de sărbătoare, profesorii vor face conferințe aşa-zise libere asupra raporturilor oamenilor între ei, asupra legilor de imitație, asupra nenorocirilor cauzate prin concurența nelimitată, în fine asupra filozofiei noilor teorii, necunoscute încă lumii. Vom face din aceste teorii o dogmă şi ne vom servi de ea pentru a aduce oamenii la credința noastră. Când voi termina expunerea programului nostru de acțiune pentru prezent şi viitor, vă voi arăta bazele acestor

Într-un cuvânt, ştiind prin experiența mai multor secole că oamenii trăiesc şi se conduc prin idei, că aceste idei nu sunt infiltrate oamenilor decât prin educație, dată cu un succes egal la toate vârstele, cu procedări diferite, bineînțeles noi vom absorbi şi vom adapta în fblosul nostru ultimele licăriri de gândire independentă, pe care le conducem de multă vreme către materiile şi ideile care ne trebuie. Sistemul de reprimare a gândirii este de pe - acum în vigoare, în sistemul numit *învățătura prin imagini,* care trebuie să transforme pe creştini în animale supuse care nu gândesc, care aşteaptă înfățişarea lucrurilor în imagini pentru a le înțelege... în Franța unul din agenții noştri cei mai buni, Bourgeois, a şi proclamat noul program de educație prin imagini.

CAPITOLUL XVII

Sumar: Baroul. Influența preoților creştini. Libertatea de conştiință. Regele evreilor, Patriarh şi Papă. Mijloacele de luptă cu bisericile existente. Probleme ale presei contemporane. Organizarea poliției. Poliția voluntară. Spionajul după modelul aceluia al societății evreieşti. Abuzurile de putere.

Baroul creează oameni reci, cruzi, îndărătnici, fără principii care se opun în orice ocazie pe un teren impersonal, curat legal. Ei sunt obişnuiți a vedea totul în folosul apărării, şi nu pentru binele social, în general ei nu refuză nici o apărare, căutând să obțină achitarea cu orice preț, agățându-se de subtilitățile jurisprudenței şi prin aceasta ei demoralizează tribunalul. De aceea, permițând această profesiune cu oarecare limită, noi vom face din membrii săi funcționari executivi. Avocații vor fi lipsiți ca şi judecătorii de dreptul de a comunica cu împricinații; ei vor primi procesele de la tribunal, le vor analiza după memoriile şi documentele rapoartelor judiciare şi îşi vor apăra clienții după interogatoriul lor luat la tribunal, odată ce faptele vor fi limpezite. Ei vor primi onorarii independent de calitatea apărării, în felul acesta, vom avea o apărare cinstită şi imparțială, condusă nu de interes, ci din convingere. Această procedare va suprima, între altele, corupția actuală a personalului judecătoresc care nu va mai consimți să dea câştig de cauză numai celui care plăteşte.

Am şi luat măsuri să discreditäm clasa preoților creştini, şi să organizăm prin aceasta misiunea lor, care ar putea actualmente să ne dăuneze foarte mult.

Influența lor asupra popoarelor scade în fiecare zi. Libertatea de conştiință este proclamată acum peste tot.

Prin urmare, doar un răstimp de câțiva ani ne desparte de ruina completă a religiei creştine; vom reuşi mai uşor să ajungem la sfârşitul celorlalte religii, însă e încă prea devreme pentru a discuta acest lucru. Vom pune clericalismul şi pe clericali

Când va veni momentul pentru a distruge definitiv curtea papală, o mână invizibilă îi va arăta poporului această curte. Dar când popoarele se vor năpusti asupră-i, vom apărea ca apărătorii ei, pentru a nu permite vărsare de sânge. Prin această diversiune, vom pătrunde în interior, de unde nu vom mai ieşi până când nu vom fi ruinat-o complet.

Regele evreilor va fi adevăratul Papă al universului, patriarhul Bisericii internaționale.

Dar, atâta timp cât nu vom fi cunoscut tinerimea în noua credință de tranziție, pe urmă într-a noastră, nu ne vom atinge fățiş de bisericile existente, dar vom lupta contra lor prin critică, ațâțând dezbinările.

În general, presa noastră contemporană va demasca afacerile de stat, religiile, incapacitatea creştinilor şi toate acestea în termenii cei mai necinstiți, pentru a-i ponegri în toate chipurile, cum ştie să facă doar rasa noastră genială.

Regimul nostru va fi apologia domniei lui Vişnu, cu simbolul ei - cele o sută de mâini, care vor ține fiecare câte un resort al maşinii sociale. Noi vom vedea totul, fără ajutorul poliției oficiale, care, astfel cum am elaborat-o pentru creştini, împiedică astăzi guvernele să vadă. în programul nostru *a treia parte din oameni va supraveghea pe ceilalți* din sentimentul datoriei, pentru a servi de bunăvoie statul. Atunci nu va fi ruşinos de a fi spion şi denunțător: dimpotrivă va fi lăudabil, însă denunțurile neîntemeiate vor fi crunt pedepsite, pentru a nu se abuza de acest drept.

Agenții noştri vor fi luați atât din înalta societate, ca şi din clasele de jos, din mijlocul clasei administrative care se distrează, printre editori, tipografi, librari, funcționari comerciali, lucrători, birjari, lachei etc...

Această politie lipsită de drepturi, neautorizată de a lucra prin ea însăşi, şi prin urmare fără putere, nu va face decât să depună mărturii şi să denunțe; verificarea depozițiilor sale şi arestările vor depinde de un grup responsabil de controlori pentru afacerile poliției; arestările propriu-zise vor fi făcute de corpul de jandarmi şi de poliția municipală. Acela care nu ar face raportul său asupra celor ce a văzut şi auzit despre chestiunile politice va fi considerat tot atât de vinovat de tăinuire sau complicitate, ca şi când s-ar dovedi că a săvârşit aceste două crime.

După cum astăzi frații noştri sunt obligați pe propria lor răspundere să denunțe obştii pe renegații lor sau pe persoanele care întreprind ceva contrar obştii lor, tot aşa, în regatul nostru universal va fi obligatoriu pentru toți oamenii noştri să servească statul în felul acesta.

O atare organizare va distruge abuzurile de putere, de corupție, tot ceea ce

dezordine în administrația lor? Prin ce alte mijloace? Unul din cele mai importante din aceste mijloace sunt agenții însărcinați de a restabili ordinea. Acestora le va fi lăsată posibilitatea de a face să vadă şi de a-şi dezvolta relele înclinații şi capriciile lor, în fine de a abuza de puterea lor, primului şef, de a primi bacşişuri.

CAPITOLUL XVIII

Sumar: Măsuri de siguranță. Supravegherea conspiratorilor. O gardă deschisă este ruina puterii. Garda regelui evreilor. Prestigiul mistic al puterii. Arestarea la prima bănuială.

Când ne va fi necesar să întărim măsurile de protecție polițienească (care minează atât de repede prestigiul puterii), vom stimula dezordini, manifestări de nemulțumire, exprimate de oratori buni. Persoane nutrind aceleaşi sentimente se vor uni cu ei. Aceasta ne va servi ca motiv pentru a autoriza percheziții şi supravegheri ai căror agenți vor fi servitorii'pe care îi vom avea în poliția creştină.

Cum cea mai mare parte din conspiratori lucrează pentru amorul artei, pentru amorul flecărelii, noi nu-i deranjăm înainte ca ei să fi acționat într-un fel oarecare; ne vom mulțumi deocamdată să introducem în mijlocul lor elemente de supraveghere... Nu trebuie să se uite că prestigiul puterii scade, dacă descoperă adesea comploturi contra ei însăşi: aceasta implică o mărturisire a neputinței sale sau, ceea ce este mai grav, nedreptatea propriei sale cauze. Ştiți că noi am distrus prestigiul persoanelor domnitoare asupra creştinilor prin desele atentate organizate de agenții noştri, miei orbi ai turmei noastre; cu ajutorul câtorva fraze liberale, este uşor de a-i fmpinge la crimă, numai să aibă o formă politică. *Vom sili pe guvernanți să-şi recunoască neputința prin măsurile de siguranță fățişe pe care le vor lua, şi prin acest mijloc vom ruina prestigiul puterii.*

Guvernul nostru va fi păzit de o gardă aproape neobservată pentru că noi nu admitem nici măcar cu gândul că poate să existe contra lui o răzvrătire împotriva căreia el să nu fie în stare să lupte şi să fie obligat să se ascundă.

Dacă am admite acest gând, cum făceau şi cum fac creştinii, noi am semna o sentință de moarte; dacă nu pe aceea a suveranului însuşi, cel puțin pe aceea a dinastiei într-un viitor apropiat.

După aparențele observate în mod serios, conducătorul nostru nu va face uz de puterea sa decât pentru binele poporului, nicidecum pentru foloasele sale personale sau dinastice. De aceea, observând această bună-cuviință, puterea sa va fi respectată şi ocrotită prin oamenii săi înşişi; ei îl vor adora cu gândul că binele fiecărui cetățean depinde de el, fiindcă de el va depinde orânduirea economiei

A păzi pe rege fățiş înseamnă a recunoaşte slăbiciunea organizației guvernamentale.

Regele nostru, când va fi în mijlocul poporului, va fi totdeauna înconjurat de o mulțime de bărbați şi de femei care vor fi luați drept curioşi, care vor ocupa primele rânduri în jurul lui, ca din întâmplare, şi care vor stăpâni rândurile celorlalți ca pentru a face să respecte ordinea. Acesta va fi un exemplu de stăpânire. Dacă se găseşte în popor un solicitator care se sileşte să înmâneze o jalbă, făcându-şi drum printre rânduri, primele rânduri trebuie să accepte această jalbă şi, în fața solicitatorului, s-o remită regelui, pentru ca toți să ştie că ceea ce se prezintă ajunge la destinație şi prin urmare există un control al regelui însuşi. Aureola puterii pretinde ca poporul să poată spune: „Dacă regele ar şti", sau „Regele va şti".

Cu instituirea gărzii oficiale dispare prestigiul mistic al puterii; orice om, dotat cu oarecare îndrăzneală, se crede stăpânul puterii, răzvrătitorul cunoaşte puterea sa şi pândeşte ocazia de a comite un atentat asupra acestei puteri. Noi predicăm altceva creştinilor, însă în acelaşi timp vedem la ce i-au dus măsurile fățişe de siguranță!...

Vom aresta pe criminali la prima bănuială mai mult sau mai puțin întemeiată: frica de a ne înşela nu poate fi un motiv de a da putința să fugă unor indivizi bănuiți de un delict sau de o crimă politică, lucruri pentru care vom fi în adevăr neîndurători. Dacă s-ar putea însă, forțând puțin sensul lucrurilor, să admitem cercetarea motivelor în crimele ordinare, nu există scuză pentru persoanele care se ocupă de chestiuni din care nimeni, afară de guvern, nu poate înțelege nimic. Toate guvernele nu sunt încă în stare să înțeleagă adevărata politică.

CAPITOLUL XIX

Sumar: Dreptul de a prezenta jalbe şi proiecte. Răzvrătirile. Crimele politice judecate de tribunale. Reclama pentru crimele politice.

Dacă nu admitem ca fiecare să se ocupe direct de politică, vom stimula în schimb orice raport şi orice petiție care ar îndemna guvernul să îmbunătățească condițiile poporului: aceasta ne va permite să vedem defectele sau fanteziile oamenilor noştri, la care vom răspunde prin executarea proiectului în chestiune sau printr-o respingere chibzuită, care va arăta lipsa de inteligență a autorilor lor.

Răzvrătirile nu sunt altceva decât lătratul unui cățel în fata unui elefant. Pentru

ajuns de a arăta printr-un exemplu bun importanța unuia sau altuia şi căţeii vor înceta de a mai lătra şi vor începe a da din coadă imediat ce vor zări pe elefant.

Pentru a lipsi de prestigiul bravurii crimele politice, noi le vom pune pe banca acuzaților în acelaşi rând cu furtul, omorul şi orice altă crimă ticăloasă şi josnică. Atunci opinia publică va confunda, în gândul său, această categorie de crime cu mârşăvia tuturor celorlalte şi o va veşteji cu acelaşi dispreț. Noi ne-am propus (şi sper că am reuşit) să împiedicăm pe creştini de a combate răzvrătirile în modul acesta.

În acest scop, prin presă, în discursurile noastre publicate în manualele de istorie bine făcute, am făcut reclamă pentru martiriul, aşa-zis acceptat, de răzvrătitori, în vederea binelui comun. Această reclamă a înmulțit contingentele liberalilor şi a aruncat mii de creştini în rândurile turmei noastre.

CAPITOLUL XX

Sumar: Programul financiar. Impozitul progresiv. Perceperea progresivă în timbre. Casă de fond de titluri şi stagnarea banului. Curtea de conturi. Desfiinţarea reprezentării. Stagnarea capitalurilor. Emisiunea de bani. Schimbul aurului. Schimbarea de cost a muncii. Bugetul, împrumuturile statului. Seria hârtiilor cu 1% dobândă. Hârtiile industriale. Conducătorii creştinilor: favoriţii; agenţii francmasonilor.

Vorbim astăzi de programul financiar, pe care 1-am păstrat pentru sfârşitul raportului meu, ca punctul cel mai greu, culminant şi decisiv al planurilor noastre. Atingându-l vă voi reaminti că am mai spus-o, sub formă de aluzie, că suma actelor noastre se rezolvă printr-o chestiune de cifre.

Când domnia noastră va veni, guvernul nostru absolut va evita, pentru propria sa apărare, să încarce prea mult masele populare cu impozite, el nu va uita rolul său de tată şi de protector, însă cum organizaţiile guvernamentale costă scump, trebuie totuşi găsite mijloacele necesare. De aceea, echilibrul financiar trebuie pregătit cu îngrijire.

În guvernul nostru, regele va avea ficţiunea legală a proprietăţii legale a tot ceea ce se găseşte în statul său (lucru care este uşor de realizat): el va putea deci să recurgă la confiscarea legală a tuturor sumelor de bani pe care le va socoti necesare, pentru a orândui circulaţia banului în stat. Se vede prin aceasta că impunerea va trebui să consiste în mod principal într-un impozit progresiv asupra proprietăţii.

În felul acesta impozitele vor fi percepute fără sfială şi fără ruină într-o proporţie de atât la sută din avutul stăpânit. Cei bogaţi trebuie să înţeleagă că datoria lor este de a pune o parte din prisosul lor la dispoziţia statului, pentru că acesta le garantează siguranţa restului şi dreptul unui câştig cinstit, spun un câştig cinstit fiindcă controlul proprietăţii va suprima orice jefuire legală.

Această reformă socială trebuie să vină de sus, fiindcă timpul ei a venit; ea este necesară ca chezăşie de pace. Impozitul asupra omului sărac este o sămânţă de revoluţie şi este dăunătoare pentru stat, care pierde un beneficiu mare umblând după foloase mici. Deosebit de aceasta, impozitul asupra capitaliştilor va micşora creşterea bogăţiei la persoanele particulare în mâinile cărora le-am concentrat actualmente pentru a cumpăni forţa guvernamentală a creştinilor, adică finanţele statului.

Un impozit progresiv va da un mult mai mare venit decât impozitul proporţional de astăzi, care nu este util decât pentru a aţâţa tulburări şi nemulţumiri printre creştini.

Forţa pe care regele nostru se va bizui va fi în echilibrul şi garanţia păcii. Este

pentru a asigura funcționarea maşinii guvernamentale. Trebuințele statului trebuie să fie plătite de cei cărora bogăția le îngăduie să facă acest lucru tară greutate.

Această măsură va distruge ura săracului împotriva bogatului, în care primul va vedea o forță financiară utilă statului, un sprijin al păcii şi al prosperității, pentru că va vedea că el este acela care face față măsurilor necesare pentru a obține aceste bunuri. Pentru ca plătitorii aparținând clasei inteligente să nu se întristeze prea tare de aceste noi plăți, li se va remite o dare de seamă asupra destinației acestor sume, cu excepția, bineînțeles, a sumelor care vor fi repartizate pentru trebuințele tronului şi ale instituțiilor administrative.

Persoana domnitoare nu va avea proprietăți personale, pentru că tot ce este în stat este al lui, altfel o situație ar contrazice pe cealaltă: averile personale ar anula drepturile de proprietate asupra posesiunilor tuturor. Rudele persoanei domnitoare, în afară_de moştenitorii săi, care sunt deopotrivă întreținuți pe socoteala statului, să lucreze pentru a dobândi dreptul de proprietate. Privilegiul de a aparține familiei regale nu trebuie să servească de motiv pentru a jefui Tezaurul.

Cumpărarea unei proprietăți, primirea unei moşteniri vor fi impuse cu o taxă de timbru progresiv. Transmisiunea unei proprietăți în bani sau în alt fel, nedeclarată prin această taxă de timbru, în mod necesar nominal, va fi lovită de o impunere de atât la sută în contul vechiului proprietar, de la data transferării până la descoperirea fraudei. Titlurile de transferare vor trebui să fie prezentate în fiecare săptămână Tezaurului din ținutul respectiv cu arătarea prenumelui, a numelui de familie şi a domiciliului vechiului şi noului proprietar. Această înregistrare nu va fi impusă decât pornind de la o sumă fixă, depăşind cheltuielile obişnuite de cumpărare şi vânzare a ceea ce e necesar, acestea nu vor fi pasibile decât' de o taxă de timbre, destul de minimă pentru fiecare unitate.

Calculați cu cât aceste impozite vor depăşi veniturile statelor creştine. Casa de fonduri a statului va trebui să cuprindă un anumit capital de rezervă, şi tot ce va întrece acest capital va trebui pus în circulație. Se vor organiza cu aceste rezerve lucrări publice. Inițiativa acestor lucrări, venind din resursele statului, va lega strâns clasa muncitorească de interesele statului şi de persoanele domnitoare. O parte din aceste sume va fi atribuită premiilor pentru invenții şi pentru producție.

Nu trebuie nicidecum, afară de sumele fixate şi în mod larg socotite, să se rețină nici o singură unitate în casele statului, deoarece banii sunt făcuți pentru a circula şi orice stagnare de bani are o repercusiune primejdioasă asupra funcționării mecanismului statului căruia îi serveşte pentru ungerea roților:. lipsa de unsoare poate să oprească mersul regulat al mecanismului

Înlocuirea unei părți din bani prin valorile de hârtie a produs tocmai o astfel de stagnare. Consecințele acestui fapt sunt de pe acum destul de simțite..

Vom avea şi o carte de conturi, şi Stăpânitorul va găsi oricând o dare de seamă completă asupra rețetelor şi cheltuielilor statului, în afară de contul lunii curente, neterminată încă, şi de contul lunii precedente încă nepredat.

Singurul individ care n-are interesul de a jefui casele statului este proprietarul lor, guvernantul. De aceea controlul său va face imposibile pierderile şi risipa. Reprezentarea, care ia un timp prețios guvernului prin recepțiile pretinse de etichetă, va fi suprimată pentru a-i lăsa timp să controleze şi să cugete. Puterea sa nu va mai fi la.discreția favoriților care înconjoară tronul pentru a-i da strălucire şi măreție, însă neobservând decât interesele lor, şi nu şi pe acelea ale statului.

Crizele economice au fost produse de noi la creştini cu singurul scop de a retrage banii din circulație. Capitaluri enorme rămâneau în stagnare, sustrăgând banul statelor, care erau obligate de a se adresa acestor capitaluri pentru a avea bani. Acest împrumut încărca finanțele statelor prin plata dobânzilor: ele le aserveau capitalului. Concentrarea industriei în mâinile capitaliştilor, care au omorât mica industrie, a absorbit toate forțele poporului şi în acelaşi timp şi pe aceea a statului.

Emisiunea actuală a banilor nu răspunde în general cifrei de consumație de om, şi în consecință nu poate satisface toate trebuințele muncitorilor. Emisiunea banilor trebuie să fie în raport cu creşterea populației şi trebuie să intre în acest cont şi copiii pentru că şi ei consumă şi costă încă de la naşterea lor.

Revizuirea baterii monedelor este o chestiune esențială pentru lumea întreagă. Ştiți că schimbul aurului a fost dăunător pentru statele care 1-au adoptat, pentru că el nu poate satisface consumația de bani, cu atât mai mult cu cât noi am retras din circulație cât mai mult aur posibil.

Trebuie să introducem o monedă creată asupra lucrului, fie ea de hârtie sau de lemn. Vom face o emisiune de bani după trebuințele normale ale fiecărui om, sporind această cantitate cu fiecare naştere, micşorând-o cu fiecare moarte.

Fiecare departament, fiecare sector va ține socotelile sale în acest scop. Pentru ca să nu fie întârziere în remiterea banilor pentru trebuințele statului, sumele şi data predării lor vor fi fixate printr-un decret al guvernului; prin aceasta se va fi distrus protectoratul ministerului de finanțe care nu va putea favoriza o regiune în detrimentul celorlalte.

care au ajuns dezordinile financiare ale creştinilor. Prima dezordine, vom spune noi, consistă în faptul că încep prin a fixa un simplu buget, care creşte din an în an din motivele următoare: se tărăgănează acest buget până la jumătatea anului; pe urmă se cere un buget rectificat care se risipeşte în trei luni, pe urmă se cere un buget suplimentar, şi toate acestea se termină printr-un buget de lichidare. Şi cum bugetul din anul următor este închis după totalul bugetului general, şi săritura anuală normală este 50%, bugetul anual se triplează la fiecare zece ani. Datorită acestor procedee, admise de nepăsarea statelor creştine, casele lor sunt goale, împrumuturile care au urmat au mâncat resturile şi au adus toate statele la faliment.

Orice împrumut dovedeşte slăbiciunea statului şi o neînțelegere a drepturilor statului, împrumuturile, ca şi sabia lui Damocles, sunt atârnate asupra capetelor guvernanților, care, în loc să ia lucrurile de care au nevoie de la oamenii lor, printr-un impozit vremelnic, vin cu mâna întinsă să cerşească la bancherii noştri, împrumuturile externe sunt lipitori care nu se pot desface în nici un caz de corpul statului dacă nu cad ele singure, sau dacă statul nu le azvârle cu hotărâre. Dar 'statele creştine nu le desfac, ci continuă a şi le aplica, astfel că aceste state trebuie să piară, în urma acestei luări de sânge de bunăvoie.

În realitate ce reprezintă împrumutul altceva, şi mai ales împrumutul exterior? împrumutul este o emisiune de scrisori de schimb a guvernului, cuprinzând obligații la o oarecare dobândă, proporțional cu suma capitalului împrumutat. Dacă împrumutul este taxat cu 5%, în douăzeci de ani statul a plătit fără nici un folos o-dobândă egală cu împrumutul, în patruzeci de ani o sumă dublă, în şaizeci de ani o sumă întreită, şi datoria rămâne mereu datorie neachitată.

Prin asta se vede că sub forma impozitului individual statul ia ultimii gologani ai săracilor, impuşi pentru a se achita el față de străinii bogați, de la care a împrumutat bani, în loc'să-şi strângă bogățiile pentru ceea ce are nevoie, fără să plătească dobândă. Atâta timp cât împrumuturile au rămas interne, creştinii nu făceau decât să mute banii din buzunarul săracului în acela al bogatului. Dar când noi am cumpărat persoanele care trebuiau, pentru a strămuta împrumuturile pe teren străin, toate bogățiile statului au trecut în casele noastre şi toți creştinii s-au pus să ne plătească un b'ir de robi. Dacă nesocotința creştinilor conducători, în ceea ce priveşte afacerile statului, dacă coruptibilitatea miniştrilor sau neinteligența financiară a celorlalți guvernanți au încărcat țara lor de datorii pe care nu le pot restitui caselor noastre, trebuie să ştiți cât ne-a costat aceasta, ca bani şi ca sforțări!...

Noi nu permitem stagnarea banului, de aceea nu vor fi obligațiuni asupra

păstrat exclusiv pentru instituțiile industriale, care nu vor avea greutăți să plătească dobânzile din câştigul lor; pe câtă vreme statul nu are nici un beneficiu din banii împrumutați pentru că împrumută ca să cheltuiască şi nu poate face operațiuni.

Hârtiile industriale vor fi cumpărate chiar de guvern, care, din tributar de impozite cum este acum, se va transforma în împrumutător din calcul. O astfel de măsură va face să înceteze stagnarea banului, ca şi parazitismul şi presa, care nu erau fplositoare atât timp cât creştinii erau independenți, dar care lucruri nu mai sunt de dorit sub regimul nostru.

Cât de vădită este animalica lipsă a judecății creierului creştinilor!

Ei se împrumutau de la noi cu dobândă fără să se gândească deloc că vor trebui să ia aceiaşi bani, cu dobânzile în plus, din buzunarele statului, pentru a ne achita pe noi! Ce era mai simplu decât să ia banii de care aveau nevoie de la contribuabilii lor?...

Aceasta dovedeşte superioritatea generală a inteligenței noastre, care am ştiut să le prezentăm chestiunea împrumuturilor în aşa chip încât în acest sistem au văzut chiar foloase pentru ei.

Calculele pe care le prezentăm limpezite, când va veni vremea, la lumina experiențelor seculare, al căror material ni 1-au furnizat statele creştine, se vor distinge prin claritatea şi siguranța lor şi vor arăta tuturor, în mod vădit, utilitatea inovațiilor noastre. Ele vor pune capăt abuzurilor datorită cărora îi ținem pe creştini în puterea noastră, dar care nu pot fi încuviințate în regatul nostru.

Vom stabili aşa de bine sistemul nostru de socoteli încât nici stăpânitorul, nici cel mai mic funcționar nu ar putea împiedica cea mai mică sumă de la rostul ei fără ca lucrul să se bage de seamă şi nici s-o îndrepte spre o altă destinație decât aceea care va fi fost arătată odată pentru totdeauna în planurile noastre de acțiune.

Nu se poate guvern fără un plan definitiv. Până şi eroii care urmează un drurri sigur, însă nu au o anumită rezervă, pier în drum. Şefii creştini pe care îi povățuiam altădată să se distreze pe grijile statului prin recepții reprezentative, prin etichetă, prin serbări nu erau decât un paravan al guvernului nostru. Dările de seamă ale

favoriților, care îi înlocuiau la afaceri, erau făcute pentru ei prin agenții noştri şi satisfăceau de fiecare dată cugetele puțin pătrunzătoare, prin promisiuni că viitorul va aduce economii şi ameliorări. Economii de ce? de noi împrumuturi? aşa ar fi putut să-i întrebe şi nu-i întrebau pe acei care le citeau dările noastre de seamă şi proiectele noastre... Ştiți la ce i-a dus o astfel de nepăsare, la ce dezordine financiară au ajuns, în ciuda activității admirabile a popoarelor lor.

CAPITOLUL XXI

Sumar: Împrumuturile interne. Pasivul şi impozitele. Conversiile. Casele de Economii şi renta. Suprimarea bursei fondurilor publice. Taxarea valorilor industriale.

Voi adăuga, la ceea ce v-am spus în adunarea precedentă, o explicație amănunțită a împrumuturilor interne. Despre împrumuturile externe nu voi mai spune nimic, pentru că ele umpleau casele noastre de fier cu bani naționali ai creştinilor, dar pentru statul nostru nu vor mai fi străini, astfel că nu va mai fi dat nimic afară. Noi am profitat de corupția administratorilor şi de neglijența guvernanților pentru a primi sume duble, triple şi chiar şi mai mari, împrumutând guvernelor creştinilor bani care nu erau deloc necesari statelor. Cine ar putea să facă acelaşi lucru față de noi?... De aceea nu voi expune în amănunt decât împrumuturile interne.

Când lansează un împrumut, statele deschid o subscripție pentru cumpărarea obligațiunilor lor. Pentru ca operația să fie accesibilă tuturor, ei creează fracțiuni de la o sută până la o mie; în acelaşi timp se face o reducere primilor subscriitori. A doua zi este o ridicare de prețuri artificială, aşa zisă pentru că toată lumea se grăbeşte să cumpere. Câteva zile mai târziu casele Tezaurului sunt, aşa zicând, pline şi nu se mai ştie unde să se pună banii (de ce să-i ia atunci?). Subscripția depăşeşte de mai multe ori emisiunea de împrumut: astfel este încrederea pe care lumea o are pentru scrisorile de schimb ale guvernului.

Însă când comedia s-a terminat, eşti în fața unui pasiv care de abia s-a format şi a unui pasiv foarte greu.

Pentru a plăti dobânzile, trebuie să se recurgă la noi împrumuturi care nu absorb, dar care doar măresc datoria principală. Când creditul este sleit, trebuie, prin noi impozite, să se acopere nu împrumutul, ci doar dobânzile împrumutului. Aceste impozite sunt un pasiv întrebuințat pentru a acoperi pasivul...

Pe urmă vine timpul conversiunilor, care micşorează doar plata dobânzilor şi nu acoperă datoriile, şi care în plus nu se pot face fără consimțământul împrumutătorilor: anunțând o conversie, se oferă înapoierea banilor acelora care nu consimt la preschimbarea valorilor lor. Dacă toți şi-ar exprima dorința de a-şi relua banii, guvernele ar fi prinse în propria lor plasă şi s-ar găsi în imposibilitatea de a plăti banii pe care îi oferă. Din fericire, oamenii guvernelor creştine, puțini pricepuți în afaceri de finanțe, au preferat mereu pierderi asupra cursului şi o scădere a dobânzilor, în loc de riscul a noi plasări. a banilor, preferință prin care au dat guvernelor, mai mult decât o dată, posibilitatea de a se descărca de un pasiv de mai multe milioane.

Acum, cu datoriile externe creştinii nu se gândesc să, facă nimic asemănător, ştiind că noi vom pretinde toți banii noştri.

Astfel o bancrută recunoscută va arăta în mod definitiv lipsa de legături între interesele poporului şi guvernanții lor.

Atrag toată atenția voastră asupra acestui fapt şi asupra aceluia care urmează: astăzi toate împrumuturile interne sunt consolidate prin datorii cărora li s-a zis flotante, adică, prin datorii ale căror scadente sunt mai mult sau mai puțin apropiate. Aceste datorii se compun din banii depuşi în casele de economii şi în casele de rezerve. Cum aceste fonduri rămân multă vreme în mâinile guvernului, ele se evaporează în plata dobânzilor împrumuturilor externe, şi în locul lor se pune o sumă echivalentă de depozit de rentă.

Acestea din urmă sunt mijloacele care astupă toate găurile în casele statului la creştini.

Când ne vom urca pe tronul lumii, toate aceste meşteşuguri financiare vor fi desființate fără să mai rămână urmă din ele, pentru că nu corespund intereselor noastre: vom suprima, de asemenea, toate Bursele de fonduri publice, pentru că nu vom admite ca prestigiul puterii noastre să fie zguduit prin variația de preț a valorilor noastre. Ele vor fi declarate de lege la prețul valorii lor complete, fără fluctuații posibile (urcarea dă loc la scădere; astfel, aşa ne-am jucat cu valorile creştinilor, la începutul campaniei noastre).

Vom înlocui Bursele cu mari stabilimente de credit special, a căror destinație va fi să taxeze valorile industriale după vederile guvernului. Aceste stabilimente vor fi în stare să arunce pe piață, într-o zi, pentru cinci milioane de valori

industriale, în felul acesta, toate întreprinderile industriale vor depinde de noi. Vă puteți închipui ce putere vom căpăta prin aceasta.

CAPITOLUL XXII

Sumar: Secretul viitorului. Răul secular, baza binelui viitor. Aureola puterii şi adorarea ei mistică.

În tot ceea ce v-am expus până aici, m-am silit să vă arăt secretul evenimentelor din trecut şi din prezent; el anunță un viitor aproape de realizare. V-am arătat secretul legăturilor noastre cu creştinii şi operațiunile. noastre financiare, îmi rămâne încă puțin de spus, asupra acestui subiect.

Avem în mână cea mai mare forță modernă, aurul: noi putem, în două zile, să-1 retragem din depozitele noastre în cantitatea care ne va plăcea.

Trebuie să mai demonstrăm că guvernul nostru este predestinat de Dumnezeu? Nu dovedim noi printr-o astfel de bogăție că tot răul pe care am fost obligați să-1 facem de atâtea secole a folosit, la urmă, adevăratului bine, spre a pune rânduială în totul?... Iat-o, aceasta e confuzia noțiunilor despre bine şi despre rău. Ordinea va fi restabilită, în oarecare măsură prin violență, dar în sfârşit va fi stabilită. Vom şti să dovedim că suntem binefăcătorii, noi care am redat pământului chinuit adevăratul bine, libertatea individului, care se va putea bucura de odihnă, de pace, de demnitatea raporturilor, cu condiția, bineînțeles, ca el să observe legile stabilite de noi. Vom explica în acelaşi timp că libertatea nu constă, în desfrâu şi în dreptul la dezmăț; tot aşa demnitatea şi puterea omului nu constau în dreptul pentru fiecare de a proclama principii distructive, ca dreptul de conştiință, dreptul de egalitate şi altele la fel; de asemenea, dreptul individului nu constă nicidecum în dreptul de a se ațâța pe sine şi de a ațâța pe ceilalți, arătând talentele sale oratorice în adunări zgomotoase. Adevărata libertate constă în inviolabilitatea persoanei care observă în mod cinstit şi exact toate legile vieții în comun; demnitatea umană constă în conştiința drepturilor pe care le ai, şi nu în singura dezvoltare fantezistă a temei „EU-lui tău".

Forța noastră va fi glorioasă, pentru că va fi puternică, pentru că va guverna şi va conduce, şi nu se va lăsa târâtă la remorca fruntaşilor politici, a oratorilor care strigă cuvinte nebune, pe care le numesc principii mari şi care în realitate nu sunt altceva decât utopii. Puterea noastră va fi arbitrul ordinii, care face toată bucuria oamenilor. Aureola acestei puteri va naşte o adorație mistică şi venerația poporului.

Adevărata forță nu se tocmeşte cu nici un drept, nici măcar cu dreptul divin: nimeni nu îndrăzneşte s-o atace spre a-i lua cea mai mică părticică din putere.

CAPITOLUL XXIII

Sumar: Reducerea producției obiectelor de lux. Mica industrie Şomajul. Interzicerea beției. Condamnarea la moarte a vechii societăți şi, învierea sa fără o nouă formă. Alesul lui Dumnezeu.

Pentru ca popoarele să se obişnuiască cu supunerea trebuie să le obişnuieşti cu modestia şi să le micşorezi producția obiectelor de lux. Prin aceasta vom îmbunătăți moravurile corupte de rivalitatea luxului. Noi vom restabili mica industrie care va da lovitura capitalurilor particulare ale fabricanților. Acest lucru este încă necesar pentru că marii fabricanți îndreaptă, de multe ori fără să ştie, spiritul maselor contra guvernului. Un popor care se ocupă de mica industrie nu cunoaşte şomajul şi este legat de rânduiala existentă şi prin urmare şi de forța puterii. Şomajul este lucrul cel mai periculos pentru guvern. Pentru noi, rolul lui va fi terminat, imediat ce puterea va. trece în mâinile noastre. Şi beția va fi interzisă de lege şi pedepsită ca o crimă contra umanității, pentru că oamenii care se dedau ei se transformă în brute sub influența alcoolului.

Oamenii repet, încă o dată, nu ascultă orbeşte decât de o mână tare, completamente independentă de ei, mână în care ei simt o sabie pentru apărarea lor şi un sprijin contra nenorocirilor sociale. Ce nevoie au ei să vadă în regele lor un suflet îngeresc? Ei trebuie să vadă în el personificarea forței şi a puterii.

Guvernul care va lua locul guvernelor astăzi existente, care îşi duc existența în mijlocul societăților demoralizate de noi, care au tăgăduit chiar puterea lui Dumnezeu şi în sânul cărora se ridică din toate părțile focul anarhiei, acest suveran va trebui înainte de toate să stingă această flacără mistuitoare. De aceea va fi nevoit să condamne la moarte astfel de societăți, trebuind chiar să le înece în propriul lor sânge, pentru a le învia sub forma unei armate organizate în mod regulat, luptând împotriva oricărei infecții capabile să ulcereze corpul statului.

Acest ales al lui Dumnezeu este numit de sus pentru a sfărâma forțele nechibzuite, mânate de instinct, şi nu de judecată, de bestialitate, şi nu de umanitate. Aceste forțe triumfa acum; ele jefuiesc, ele săvârşesc tot felul de violente sub pretextul libertății şi al drepturilor. Ele au distrus orice rânduială în societate, pentru a ridica pe aceste ruine tronul regelui lui Israel. Rolul lor va fi însă terminat în momentul

venirii regelui lui Israel pe tron. Atunci vor trebui date la o parte din calea sa, cale în lungul căreia nu trebuie să se găsească nici o piedică.

Atunci vom putea spune poporului: mulțumiți lui Dumnezeu şi plecați-vă în fața aceluia care poartă pe fața sa pecetea predestinării, către care Dumnezeu însuşi a condus steaua sa, pentru că nimeni, afară de el, nu vă poate elibera de toate puterile şi de toate relele.

CAPITOLUL XXIV

Sumar: Întărirea rădăcinilor regelui David. Pregătirea regelui, îndepărtarea , moştenitorilor direcți. Regele şi cei trei inițiatori ai săi. Regele-destin. Ireproşabilitatea moravurilor externe ale regelui evreilor.

Voi trece acum la mijlocul de a asigura rădăcinile dinastice ale regelui.

Ne vor conduce aceleaşi principii care au dat până în zilele noastre înțelepților noştri conducerea tuturor afacerilor mondiale. Noi conducem gândirea întregii umanități.

Mai mulți membri din rasa lui David vor pregăti pe regi şi pe moştenitorii lor, alegând pe aceştia din urmă nu după drepturile ereditare, ci după aptitudinile lor eminente; ei îi vor iniția în tainele ascunse ale politicii, în planul stăpânirii lui, cu condiția însă ca nimeni să nu cunoască aceste taine. Scopul acestui fel de a lucra este ca toată lumea să ştie că guvernul nu poate fi încredințat celor care nu sunt inițiați în misterele artei sale.

Numai acestor persoane le va fi încredințată aplicarea planurilor politice, inteligența experienței secolelor, toate observațiile noastre asupra legilor politico-economice şi asupra ştiințelor sociale, într-un cuvânt tot spiritul acestor legi, pe care natura însăşi le-a stabilit în mod neclintit pentru a rândui raporturile oamenilor.

Moştenitorii direcți vor fi adesea îndepărtați de tron dacă, în timpul studiilor, vor face dovadă de uşurință, de blândețe şi de alte însuşiri vătămătoare puterii, însuşiri care te fac incapabil de a guverna şi care sunt dăunătoare funcției regale.

Singuri cei în stare de o conducere tare, neînduplecați până la cruzime, vor primi frânele din mâna înțelepților noştri.

În caz de boală care ar pricinui slăbirea voinței, regii vor trebui, după lege, să remită frânele guvernului în mâini noi, care să fie capabile să le preia.

Planurile de acțiune ale regelui, planurile sale imediate, şi cu atât mai mult planurile sale îndepărtate, vor fi necunoscute chiar şi acelora care se vor numi că-i sunt primi consilieri.

Singur regele şi cei trei inițiatori ai săi vor cunoaşte viitorul.

În persoana regelui stăpân pe el însuşi şi pe umanitate, grație unei voințe neclintite, toți vor crede că văd destinul cu drumurile sale necunoscute. Nimeni nu va şti unde voieşte regele să ajungă prin poruncile sale, de aceea nimeni nu va îndrăzni să stea de-a curmezişul unui drum necunoscut.

Trebuie, bineînțeles, ca inteligența regelui să răspundă planului conducerii care îi este încredințată. De aceea el nu se va urca pe tron decât după ce va fi fost pus la încercare de către înțelepții despre care am vorbit, în fine, pentru ca poporul să cunoască şi să iubească pe regele său, este nevoie ca el să stea de vorbă cu poporul prin piețele publice. Aceasta naşte legătura necesară între două forțe, pe care noi le-am despărțit astăzi prin teroare.

Această teroare ne era de absolută nevoie câtva timp, pentru ca cele două forțe să cadă în mod separat sub stăpânirea noastră...

Regele evreilor nu trebuie să fie sub stăpânirea pasiunilor, mai ales sub stăpânirea voluptății: el nu trebuie să dea prin nici o parte a caracterului său loc

pentru instincte animalice asupra inteligenței sale. Voluptatea lucrează într-un chip vătămător asupra facultăților intelectuale şi asupra limpedei vederi, îndemnând gândurile spre partea cea mai rea şi mai animalică din activitatea umană.

Stâlpul umanității în persoana suveranului universal din sfânta sămânță a lui David trebuie să jertfească poporului său toate gusturile sale personale.

Suveranul nostru trebuie să fie de o ireproşabilitate exemplară.”

http://earhiva.info/endgame/

http://eliberareamintii.wordpress.com/

http://nuvaccinurilor.blogspot.com/

http://www.blogger.com/profile/13892772007803789330